

ЖИТНО ЗЪРНО

СКУЛТНО СЪИСКАНИЕ

КН.

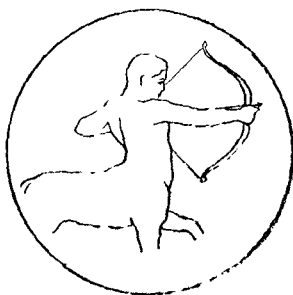
ГОДАННА СЪТЪРЪТЪ

1929

8-9

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. IV СОФИЯ. НОЕМВРИ — ДЕКЕМВРИ 1928 г. КН. 8 — 9

Хигиена на живота.

Хигиената на живота се изразява по два различни начина: хигиена за физическия човѣкъ и хигиена за духовния човѣкъ.

Хигиената за физическия човѣкъ се изразява въ три нѣща: въ жилището, въ храната (въздухъ, вода, свѣтлина, топлина и органически и неорганически материали) и въ облѣклото.

Жилището на човѣка трѣбва да бѣде удобно! Удобно жилище е това, въ което, като влѣзе човѣкъ, на която страна и да се обърне, на кѣдѣто и да погледне, да усѣща една малка радостъ. Не изпитва ли човѣкъ поне малка радостъ отъ жилището, въ което живѣе, то не е удобно, т. е. казано на съвремененъ наученъ езикъ, то не е хигиенично. Прѣди всичко у човѣка трѣбва да има съзнанието, че се нуждае отъ жилище. Слѣдъ това въ него трѣбва да се яви мисълта, колко прозорци трѣбва да има това жилище, колко голѣми да бѣдатъ и на коя страна да сѣ обърнати. Ако нѣкой човѣкъ живѣе въ една къща и постоянно боледува, тя не е хигиенична. Жилището на човѣка, това е формата на неговото тѣло, което трѣбва да бѣде здраво, за да издържа на всички външни и вътрѣшни условия. Слѣдователно, всичко, което се отнася до хигиената на жилището, се отнася и до хигиената на човѣшкото тѣло.

Храната на човѣка трѣбва да бѣде хигиенична, здравословна и задоволителна. Коя храна отговаря на тия условия? — Тази храна, отъ която, като ядешъ, усѣщашъ приятностъ, разположение, което продължава дори до слѣдния обѣдъ. Такава храна създава едно малко разширение въ човѣка.

Хигиенично облѣкло е това, отъ което човѣкъ изпитва една малка радостъ, една малка приятностъ прѣзъ всичкото врѣме, докато е въ него. Хигиеничната дреха трѣбва да бѣде добъръ проводникъ на живитѣ сили въ природата — на топлината и свѣтлината. Хигиеничните дрехи трѣбва да се отличаватъ съ мекота, да сѣ приятни на пипане.

Както въ хигиената на физическия човѣкъ влизатъ три важни елемента, сѣщо така и въ хигиената на духовния човѣкъ влизатъ три елемента: мисли, чувства и дѣйствия или постѣпки. Всѣка мисль, на която пламъкътъ никога не се намалява, е хигиенична; намалява ли се пламъка ѝ, тя не е хигиенична. Всѣко чувство, на което интензивността не се намалява, е хигиенично; намалява ли се интензивността му, то не е хигиенично. Всѣко дѣйствие, което никога не се извратява, е хигиенично; извратява ли се въ даденъ моментъ, това дѣйствие вече не е хигиенично.

Какъ ще се усили пламъка на твоята мисль, ако се е намалилъ? — Внеси въ нея единица мъдростъ! То значи: намѣри единъ мъдъръ човѣкъ и проучавай живота му! Какъ ще се усили интензивността на твоео чувство, ако се е намалила? — Внеси въ него единица любовъ! То значи: помогни на нѣкое сѣщество, което има силно желание да се учи, да се развива, но нѣма кой да направи това. Успѣешъ ли да помогнешъ на неговото силно желание да учи, интензивността на твоео чувство ще се усили. Въ това сѣщество ще се събуди любовъ къмъ Бога, и то ще види, че има кой да се грижи за него.

Единъ стихъ отъ Евангелието казва: „Обичай ближния си като себе си“! Споредъ сегашнитѣ схващания на хората това изречение е пълно. Въ сѣщностъ то не е пълно — липсва му нѣщо. Прѣди всичко хората не знаятъ още, какъ да обичатъ себе си. Човѣкъ обича себе си само тсгава, когато пламъкътъ на неговата мисль, на неговото чувство и на неговото дѣйствие никога не се намалява. Не е въпросъ за великитѣ мисли, чувства и дѣйствия на хората. Въпросътъ се отнася до микроскопическитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Ако не тѣчимъ тѣхния пламъкъ, ще изгубимъ и тѣхъ, колкото и малки да сѣ. Ако не тѣчимъ своитѣ мисли, какъ ще тѣчимъ мислитѣ на другитѣ хора? Ако не любя себе си, какъ ще любя другитѣ? Ако не уважавамъ себе си, какъ ще уважавамъ другитѣ? Да любишъ ближния си, значи да любишъ себе си въ ближния. Като любишъ себе си въ ближния, ще любишъ и него. Тази мисль е изказалъ Христосъ въ стиха: „Отецъ ми живѣе въ мене, и азъ въ Него“. Какво значи да любишъ Бога, и Богъ да ни люби? — Когато Богъ ни люби, Той люби себе си въ насъ. Когато ние любимъ Бога, любимъ себе си въ Бога.

Най-първо Богъ трѣбва да ни обикне, а послѣ ние ще Го обикнемъ.

И тъй, всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣко дѣйствиe, на които пламъкътъ се намалява, отхвърлете настрана, защото тѣ понижаватъ вашия животъ. Тамъ, дѣто пламъкътъ не се намалява, свѣтлината е равномѣрна. По тази свѣтлина, именно, се познава човѣшкия характеръ.

Б. Боевъ.

Новото съзнание. Законъ на Цѣлото и законъ на частитѣ.

(Продължение отъ 6-7 кн.)

Единниятъ животъ

„Въ живота на Цѣлото е живота на частитѣ, и животътъ на частитѣ е животъ на Цѣлото“.

„Щомъ употребишъ силитѣ за своето лично благо, ти си направилъ едно прѣстѣпление, ти си се отдѣлилъ отъ кръга. Но ако ти отдѣлишъ каквото и да е клончестъ цѣлото дърво, този клонъ е осъденъ на изсѣхване“.

Учителътъ.

Има вжтрѣшна и външна връзка между всички клѣтки на единъ организмъ или между всички негови органи. Въ биологията това е изразено чрѣзъ закона на корелацията. Всѣка клѣтка на корена напр. е въ свръзка и зависимостъ съ най-далечнитѣ клѣтки въ клончетата, листата и пр.. Клѣткитѣ на корена съдѣйствуватъ за живота на цѣлото растение, но отъ друга страна и тѣхниятъ животъ е зависимъ отъ живота на цѣлото, отъ живота на стѣблото, клончетата, листата, цвѣтоветѣ и пр.. Върху корена се отразява благосъстоянието или повредата на всѣка друга частъ отъ растителното тѣло.

Сжщо такъва връзка вжтрѣшна и външна сжществува между всички сжщества. Учителътъ казва: „Всички сжщества сж клончета на едно и сжщо дърво — дървото на цѣлокупния животъ“. Разнитѣ сжщества споредъ степенята на развитието си и споредъ функцията, която изпълняватъ, сж на разни мѣста на това дърво. И наистина, едни и сжщи закони не виждаме ли да се изразяватъ въ разнитѣ области по разни начини, но въ основата си тѣ сж едни и сжщи явления, проектирани въ разни полета. Напримѣръ, седемтѣхъ основни

тона въ музиката, не виждаме ли да сж аналогични съ седемтъхъ основни цвѣтове на слънчевия спектъръ? Нали имаме въ музиката октави? Обаче сжщата периодичностъ не виждаме ли и въ слънчевия спектъръ? И тамъ нѣмаме ли и други октави по-долу отъ червения цвѣтъ и по-горѣ отъ моравия? Но сжщата периодичностъ не виждаме ли и при химическитѣ елементи? Значи, животътъ е единъ, но се проектира въ разни области и по разни начини. Ако наредимъ обертоноветѣ на единъ и сжщи тонъ споредъ броя на трептенията имъ на съответни разстояния единъ отъ другъ, ще получимъ такова разстояние между тѣхъ, което отговаря на разстоянието на разнитѣ планети отъ слънцето: Меркурий, Венера, Земя и пр.. Разстоянията на планетитѣ отъ слънцето сж изразени и въ други области на живота: въ формитѣ на растителното и животинско царства.

Цѣлото живѣе и се изразява непрѣкъснато въ всѣка своя часть. Ето защо можемъ да кажемъ, че човѣшкиятъ организъмъ е проекция на Цѣлото. Цѣлиятъ всемиръ съ всичкитѣ свои части е изразенъ въ строежа на човѣшкия организъмъ. Цѣлото съ всички свои сили работи въ всѣка своя часть. Ето защо онзи, който мисли, че живѣе изолирано, който иска да живѣе изолирано, за себе си, отдѣлно отъ Цѣлото, е въ противорѣчие съ тая велика Истина.

Понеже цѣлото работи въ всѣка своя часть, то можемъ да кажемъ, че всѣка часть е проекция на Цѣлото. Прѣзъ всички сжщества протича единъ животъ, животътъ на Бога. Всѣка монада е проекция на Бога, на Първичната Причина, но една о с о б е н а проекция.

Клонътъ, заловенъ за дървото, се развива правилно, понеже всички сокове на дървото протичатъ прѣзъ него; иначе той изсъхва, изражда се, понеже не може да ги приеме въ себе си. Когато човѣкъ живѣе въ закона на Цѣлото, се развива правилно, и това води къмъ разрѣшението на всички въпроси. Всѣко друго разрѣшение на въпроситѣ е частично, непълно. При нѣкои отрицателни състояния, напр. завистъ, гордостъ и пр., понеже противопоставяшъ себе си на другитѣ сжщества, приличашъ на клонче, което се е откъснало отъ Цѣлото. Тогазъ ти живѣешъ въ закона на частитѣ, а не въ закона на Цѣлото. Тогазъ ти схващашъ нѣщата разединено, т. е. въ противорѣчие съ Единния Животъ; ти разслабвашъ връзкитѣ си съ Цѣлото, не ще можешъ да приемешъ енергиитѣ, които идатъ отъ Цѣлото въ тебе; това води къмъ израждане. Защо слѣдъ всѣко нарушение на Любовта иде израждане? Защото тогазъ човѣкъ се откъсва отъ Цѣлото, и това дава своитѣ послѣдствия.

Всѣко състояние, чрѣзъ което схващаме нѣщата разединено, т. е. въ противорѣчие съ Единния Животъ, води къмъ израждане. Това важи както за индивидуалния животъ, така и за цѣло общество, народъ, раса или култура.

И наистина какво може да направи клончето, откъснато отъ дървото? Любовта къмъ всички сжщества показва, че клонътъ е заловенъ за дървото. Учителътъ казва: „Прѣстътъ, като се откъсне отъ тѣлото, изгубва достойнство, съзнание и значение“. Въ сжщото положение е човѣкъ, който изгуби прѣдъ видъ Цѣлото. Всѣки, който се грижи само за своитѣ лични работи, той никога нѣ-

мá да разрѣши правилно, нѣщата както прѣстътъ ако би поискалъ самъ да разрѣши въпроситѣ за благоприятнитѣ си условия. Частьта има достойнство и съзнание, доколкото е свързана съ Цѣлото. Но живѣенето живота на Цѣлото не може да стане по механически начинъ. Какво значи да живѣешъ въ закона на Цѣлото? Първото чувство, първата мисълъ ще бжде въ тебе за Първичната Причина, за Бога, и тогазъ се свързвашъ съ цѣлокупния животъ, съ съзнанието на всички сщества, тогазъ ти живѣешъ живота на Цѣлото. Човѣкъ, който работи за себе си, живѣе въ закона на частитѣ, той не може да развие своитѣ сили. А когато работи за другитѣ, за Бога, той живѣе въ закона на Цѣлото, и той ще развие своитѣ сили, както ржката, която като работи за цѣлия организъмъ, се развива, защото послѣдниятъ я подкрѣпя и издига значението и достойнствата ѝ. Защо, когато дѣйствувашъ съ любовъ, успѣвашъ? Защото тогазъ Цѣлото, Първичната Причина дѣйствува чрѣзъ тебъ. Цѣлото съдържа въ себе си всички условия, всички възможности. И обратно, всѣка постѣпка, която не е направена отъ любовъ, донася развалини, защото стаза откъсване отъ цѣлокупния животъ, става изолиране.

Новитѣ отношения.

„Който вѣрва въ Бога, който живѣе въ него, ще вѣрва и въ другитѣ хора“.

„До като човѣкъ правилно функционира въ Божествения организъмъ, той живѣе въ закона на Цѣлото: този човѣкъ е добъръ, любящъ. Ако казвате, че не можете да обичате хората, тогазъ сте въ закона на частитѣ.“

Учителътъ.

Всѣко познание въ края на краищата не е нищо друго освѣнъ познание за Бога. Учителътъ казва: „Въ сжщностъ има само едно знание, знание за Бога. Знание за Бога има два вида: есенциално и потенциално“. Отъ една страна ние познаваме Бога чрѣзъ собствениитѣ прѣживѣвания на любовта, мъдростта и истината. Свѣтлата мисълъ, възвишеното чувство въ човѣка сж изявление на божественото въ него; чрѣзъ тѣхъ Богъ му се разкрива отъ вжтрѣ. Отъ друга страна като изучавашъ кристалитѣ, звѣздитѣ, моретата, планинитѣ и пр., въ всичко виждашъ изявление на Единния Животъ. Нали искашъ да знаешъ нѣщо за този, когото обичашъ? Ще обичашъ знанието, защото обичашъ Бога, и ще искашъ да знаешъ, какъвъ е Неговиятъ планъ.

Прѣди всичко ще се увѣришъ, че въ тебе има нѣщо красиво, божествено, че ти не си личността, че въ тебъ има нѣщо, което прощава, обича, иска да се жертвува, иска да се учи, и пр.. Кое е това? Това е Богъ който работи отъ вжтрѣ. Ще се увѣришъ че въ тебе има доброта, която трѣбва да проявишъ. Това е Божественото. Учителътъ казва: „Нѣма да казвашъ: „Ще стана добъръ“, но ще казвашъ: „Ще проявя своята доброта“.

И човѣкъ ще почне да вѣрва на това, което работи вжтрѣ въ глѣбинитѣ на неговата природа.

Като почне да вѣрва въ красивия свѣтъ, който живѣе вжтрѣ въ него, на Бога вжтрѣ въ себе си, ще се измѣни съвършено неговото отношение къмъ всички други, понеже това Красивото, което живѣе въ него, живѣе и въ всички сѣщества. Тогазъ, като мислишъ за другитѣ хора, ще мислишъ за божественото, което е въ тѣхъ, и съ него ще се свързвашъ. Тогазъ ще се появятъ истинскигѣ връзки, които ще замѣнятъ механическитѣ, — връзкитѣ между личноститѣ. А тѣзи връзки сж вѣременни, вѣншни. Човѣкъ въ всички сѣщества ще обича Бога. Хората ще почнатъ да се познаватъ, когато започнатъ тѣзи нови отношения между тѣхъ. Отъ друга страна новитѣ отношения ще помогнатъ за по-голѣмото проявление на красивитѣ заложби въ тѣхъ. Като мислишъ, че той е божественото, то ти подтиквашъ то да се прояви все повече и повече въ него, а когато мислишъ, че той е личността, то ти насърчавашъ въ него качествата на личността. Когато любовта е любовъ къмъ личността, къмъ отдѣлното, тогазъ непрѣменно тя ще се измѣни или промѣни, щомъ забѣлѣжимъ въ човѣка нѣкой недостатѣкъ, нѣкая слабостъ, която по-рано не сме знаели или когато неговитѣ отношения къмъ насъ се измѣнятъ, но когато обичашъ Първичната Причина въ всички сѣщества, тогазъ любовта нѣма да се промѣни, защото не зависи отъ вѣременното проявление на личността, а отъ божественото въ човѣка, което е винаги красиво, достойно за обичъ и у никой човѣкъ не може да се опетни.

Тѣзи нови отношения означаватъ онѣзи вжтрѣшни връзки, които послѣ ще се проявятъ и вѣнъ.

Начало на вжтрѣшния животъ.

„Когато човѣкъ съзнава Единния животъ, живота на Цѣлото, тогазъ ще обича въ всички сѣщества този Единния животъ. И само тогасъ той ще може да разрѣшава правилно всички противорѣчия, въ които изпада“.

„Правилнитѣ отношения къмъ Цѣлото ще направятъ правилни отношенията ни къмъ всички сѣщества“.

Учительтъ

За да влѣземъ въ вжтрѣшния животъ, хубаво е да почнемъ да размишляваме за единството. И тогазъ въ слнчевия лжчъ, въ цвѣтата, въ трѣвитѣ, въ дърветата, въ всички сѣщества ще виждашъ изразъ на Цѣлото. И тогазъ ще се образуватъ реални връзки съ Цѣлото, и струи отъ сили ще протекатъ въ тебе и ще те прѣобразятъ. Ти ще навлѣзешъ въ единъ новъ животъ (всеобемляющата любовъ), и всичко ще видишъ вече въ една нова свѣтлина. Тогазъ въ всѣка една форма ще видишъ израза на Цѣлото, и

ще обичашъ Цѣлото въ всѣка една форма. Тогазъ човѣкъ излиза отъ подземията на свѣтлина и свобода, влиза въ живота на радостѣта.

Еволюция на съзнанието

„Грѣхътъ е дошълъ, когато човѣкъ е поискалъ нѣщо лично за себе си“.

Учительтъ

Човѣкъ е влѣзълъ въ дисхармония съ цѣлокупния животъ. когато поради потъване на съзнанието въ материята, е изгубилъ съзнанието за единство. Разнитѣ степени и видове съзнание могатъ да се класифициратъ отъ разни гледища; напр. отъ едно гледище тѣ се разпрѣдѣлятъ на подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свѣрх-съзнание. А отъ гледището на широчината на съзнанието, тѣ се разпрѣдѣлятъ така: групово, индивидуално и космическо. Груповото е по-широко отъ индивидуалното, но смѣтно. То е съществувало въ първитѣ епохи на човѣшкото развитие. По-после става стѣсняване на съзнанието, но същеврѣменно проясняване: то добива по-голяма будностъ. Слѣдъ това пакъ идва разширение, но будността ще се запази и ще се увеличи. Това е космичното съзнание. При него човѣкъ нѣма да изгуби своето индивидуално съзнание, но същеврѣменно ще има съзнание за единството на цѣлото. Това е новото съзнание, което идва,

Нсвиятъ характеръ на дѣйность.

„Само когато работимъ за Бога, ние работимъ, а когато работимъ за себе си, ние се трудимъ“.

„Днесъ смѣтатъ, че слугитѣ сж по-долни, а господаритѣ по-горни. Но при новото съзнание силнитѣ ще отидатъ да служатъ на слабитѣ. И този, който слугува, ще се смѣта по-развитъ, по-силенъ, по-уменъ, по-високостоящъ. Ще стане сжщото, каквото е отношението на майката къмъ дѣтето: тя е по-силна отъ него по знание, по физ. сила и пр. и му слугува. Но това е реализирано въ Разумния свѣтъ“.

Учительтъ

Заедно съ пробуждането на новото съзнание ще се измѣни и характерътъ на човѣшката дѣйность. Ще се внесе новъ елементъ въ нея. Когато човѣкъ работи за себе си, живѣе въ закона на частитѣ! А когато работи за другитѣ, за Бога, той живѣе въ закона на Цѣлото, и съ тоза човѣшкото съзнание живѣе въ едно по-високо поле, влиза въ свръзка съ единъ разуменъ свѣтъ. Радостѣта, разширението, което ще чувствува, ще идатъ именно поради тая

връзка. Гжсеницата като достигне до известна степенъ въ своето развитие, отказва се вече отъ дотогавашния си животъ и дотогавашната си храна и слѣдъ известни промѣни влиза въ единъ съвсѣмъ новъ животъ. Сжщо и човѣкъ съ пробуждането на новото съзнание почва да намира радостъ не вече въ земянето, а въ даването, не въ трупането, а въ служенето. Космичното съзнание, което иде, ще се изяви въ служенето.

Л. Лулчевъ.

Землетресенията и тѣхното прѣдсказване

(Продължение и край.)

Въ този вѣчно вариращъ по интензивитетъ електрически океанъ, ставатъ всичкиѣ свѣтовни събития на нашето битие, а сжщо и тия явления, които ние наричаме природни — включително и землетръситѣ. Слънчевитѣ петна и ерупции, които заематъ грамадни пространства (понѣкога ерупции има по 150,000 клм., а въ петната може да се вмѣсти земята нѣколко пѣти, и иматъ шеметна скоростъ) сж тия първични фактори отъ решително значение, които влияятъ сжщественно, като първоизточникъ на изключителнитѣ или, да не бждемъ антропоморфни въ своитѣ сжждения, въ тия стихийни манифестации на голѣмата мощъ на дѣйстващитѣ въ въздушнитѣ и водни маси и земна кора сили. Тѣкмо тукъ вече се явява отъ значение и човѣкъътъ като малка частица отъ живата природа въ своята съвокупностъ, като група материя, индивиди — или най-послѣ колония отъ добри или лоши проводници на свѣтовната енергия. Ако нашитѣ точни наблюдения сж дали достатѣчни доказателства, че известни дървета се изключително предпочитатъ отъ свѣтковицитѣ,¹⁾ това е истински фактъ и за самитѣ хора и групи отъ хора и общества, по отношение на тия и други природни сили, Индивидуализмътъ и общественитѣ животъ, неговитѣ прояви образуватъ онѣзи канали, по които се проявяватъ и текътъ самитѣ модифицирани енергии въ природата. И както ако ние туримъ тънки електрически проводници, може да извикаме нагорещяване и даже подпаляне вслѣдствие вътрешното съпротивление на жичкитѣ въ случая; така сжщо нецѣлесъобразниятъ животъ ще прѣдизвика на първо време подпушване на енергитѣ, което ще се изрази въ нервностъ повечето (особено въ по-силно отклонилитѣ се отъ нормалния природосъобразенъ животъ; тази нервнотъ ще се изрази въ остри и груби взаимоотношения, въ обществени акции, въ нравствения подемъ или упадѣкъ, въ ожесточени борби, революции, войни, до тогава, докато най-послѣ туй нарушение на равновѣсието може да

започне да се отразява и върху естествения процесъ (вървежъ) на околната природа. Нарушеното равновѣсие се отразява прѣди всичко въ промѣна на врѣмето²⁾ голѣмитѣ въздушни пластове се размѣстватъ често пжти поради силното и дълготрайно концентрирано напрѣжение около една идея³⁾. Деформиранитѣ и отклонилитѣ течения проникватъ въ земнитѣ пластове и нарушаватъ и тамъ неустойчивото имъ поради други причини равновесие, (слънчеви петна, бури, магнитни или въздушни и др.) — и ставатъ послѣдната капка, която прѣлива чашата. Затова появата на слънчевитѣ петна ние можемъ да смѣтаме като ония огромни регулатори, чрѣзъ които разумнитѣ сили направляватъ живота въ слънчевата система, а тѣхнитѣ послѣдици между другото сж и въ едно изобилие и притокъ на електромагнитна енергия, която като не може да бжде съдържана въ човѣка, прѣдизвиква експансивностъ, въ растѣнията обилно растене, въ въздушнитѣ маси движения, и рѣзки промѣни, въ земнитѣ пластове прѣчупвания и разтърсвания⁴⁾ Досегашнитѣ наблюдения на значителенъ брой учени идатъ да покажатъ тѣсната връзка или най-малко съпадение (да бждемъ прѣдпазливи въ израза си, за да не бждемъ напразно атакувани) на тия петна съ метеорологическитѣ, сеизмически, вулканически и електромагнитни явления. Малцина сж човѣцитѣ, които днесъ въ нашия материалистиченъ вѣкъ се занимаватъ съ наблюдения на тия връзки и отношения, които сжществуватъ между нашия животъ и околната природа. Но все пакъ има достатъчно показателства, че слънчевитѣ петна могатъ да служатъ като единъ несъмненъ прѣдвѣстникъ на електромагнитни бури, бързи смѣни на времето, засилена сеизмична и вулканична дѣйностъ. Нѣщо повече бихме могли да кажемъ — очертаванията на самитѣ петна, формата и появяването имъ, тѣхното разположение на самата повърхностъ на слънцето сж оня езикъ, чрезъ който на разумнитѣ се даватъ достатъчно данни, за да се опредѣли съ доста голѣма вѣроятностъ и приближение мѣстото на тия явления върху земната повърхностъ. Разбира се, това е едно уравнение отъ трансцендеталната математика, за която би трѣбвало достатъчно наблюдения, непредубѣдени умове, непредубедени, несвързани въ своитѣ форми, та въ разхвърленитѣ факти да съзратъ дълбоко скритата връзка, готови да възприематъ новото. А то е много и отъ значение. Човѣчеството ще направи значителна крачка напредъ, ако водачитѣ му сж по-малко тѣсногрѣди. Но сж щевременно прѣстѣпление вършатъ, споредъ насъ, всички ония учени, които днесъ употрѣбаватъ своя наученъ авторитетъ да твърдятъ на хората неистини. А една подобна, сжществена по своята последица неистина е' че землетръситѣ (па и други природни явления) сж изолирани явления, въ които човѣкъ е само безучастенъ зритель, безъ никакво отношение. Това е една заблуда, една нелогичностъ, която никой здравомислящъ умъ не може да допусне и приеме, аю цѣни себе си. Ние не сме и за това религиозно схващане, което смѣта, че Господъ наказва тоя или оня за неговитѣ грѣхове. Колко смѣшни сж наистина нашитѣ понятия за едно най-мъдро Върховно Сж-

щество, като Го правимъ съдия на всѣкидневнитѣ наши погрѣшки! Та то само отъ занимание съ нашитѣ глупости би изгубило своето време напраздно. А и каква привилегия и грандомания е наистина да искаме да се занимава съ една прахолинка повече, отъ колкото съ ония милиарди вселени, на които Той е сжщо тѣй творецъ. Споредъ насъ, ако сжществува едно върховно мждро Сжщество, то се занимава съ творчество — а прѣдоставя на своитѣ творения да измислятъ сами наказанията си. И тѣ въ това отношение сж виртуози, нѣкои съзнателни, други несъзнателни — но всички еднакво ревностни въ своя стремежъ.

Много естествено е да се допусне, че промѣнитѣ, за които говоримъ, ставатъ въ единъ широкъ масщабъ, върху обширна територия, много индивиди и слѣдователно трѣбватъ доста много наблюдения отъ знающи компетентни хора, дълбоко вникване, точно отбѣлѣзване на фактитѣ, на сжщинскитѣ отъ значение за науката факти. Единъ сжщественъ законъ е обаче очевиденъ — материалното рушение винаги иде слѣдъ идейното — както и творението на една кжща се прѣдшествува отъ плана за нея. Но онзи, който чопли и срива стенитѣ — и най-послѣ кжщата пада върху неразумната му глава, нека не кощунствува да говори за Божие наказание. Човѣкъ самъ се наказва, и самъ е и въ състояние да си създаде удобенъ животъ — достатъчно е, ако той се тури въ хармонични съотношения съ природнитѣ закони, които сж достатъчно добрѣ или могатъ да бждатъ проучени. Чиститѣ извори допринасятъ за здравето на човѣка, а мжтнитѣ внасятъ чужди елементи и паразитни сжщества — единъ животъ отъ по-нисша степенъ, който разрушавайки индивидуалния животъ, крѣпи своя. „Лошитѣ“ навици, сиречь нецѣлесъобразния, неприродосъобразния животъ, руши общественя животъ на колективитета, за да придобие своя, — но тогава той става паразитъ, когото природата по единъ или другъ начинъ поставя на своето мѣсто; човѣкъ като частица отъ вселената има отношение самъ спрѣмо своето тѣло, спрѣмо околния животъ и неговитѣ прояви; най-послѣ като частица отъ самата земя — частъ отъ нейната материя, той е подложенъ на ония измѣнения, присжщи на енергиитѣ и силовитѣ ѣ полета, които прѣминаватъ земята и ѣ придаватъ движения, сили, състояния. Човѣкъ и да иска, не може да бжде изолиранъ нито въ своя частенъ животъ, нито пъкъ въ своя колективенъ. Той е и ще си остане частица отъ живата, вѣчна промѣняюща се природа, ще взима волно и неволно участие въ вихъра на нейнитѣ частици, ще добива импулсъ и сили, ще харчи, разходва, разрушава и твори, и въ тази трансформация на енергиитѣ ще прояви съвокупността отъ процеси, които наричаме животъ. Цѣлиятъ нашъ индивидуаленъ и общественъ животъ отъ дълбоката древностъ до нашитѣ дни е само малка частица законосъобразно проявление, малко поточе отъ онова голѣмо битие, което обхваща земята и нейнитѣ съсѣдки по сждба — слънце и планети. Смѣло може да се твърди, че изолирани събития въ нашата земя нѣма. Откриване закономѣрни връзки обаче е въпросъ на съзнание и възможностъ да се проникне по-дълбоко задъ видимитѣ символични форми къмъ неизвестната тайна на истински реалното, сжщественото и неговиятъ незнаенъ Творецъ.

З а б ъ л љ ж к а. Останалата частъ отъ статията, която съдържа по-тѣсно научната и специална страна на въпроса, ще издадемъ вѣроятно въ отдѣлна брошура.

Белѣжки къмъ статията за землетресенията

1), Гледей „Атмосфера“ отъ Кам. Дламарионъ; „Свѣтковицата и нейнитѣ капризи“.

2). Електрическитѣ изтичания отъ едно острие извикватъ вѣтъръ, който може да угаси свѣщъ. Електрическитѣ изтичания отъ извѣстни върхове, попадащи въ електрически земни токове прѣдизвикватъ силни локални вѣтрове, когато на други мѣста е сравнително по-тихо. Човѣшката мисль прѣимууществено е електрическо-магнетично движение, свързано съ колебанието и вида на свѣтлината (отъ видимия и невидимия спектръ) — всѣко нейно унифицирано течение имъ съответни влияния върху естественитѣ земни токове, на които промѣня интензивитета и по този начинъ прѣдизвиква движения въ най-близкитѣ и подвижни въздушни пластове.

Влиянието на слънчевата свѣтлина, петна, електромагнитнитѣ токове, болеститѣ и коремнитѣ разстройства сж предметъ на едно съчинение, резултатъ на дълги наблюдения и изучаваня отъ страна на наши доктори и и вѣроятно скоро ще види бѣлъ свѣтъ. Тамъ има достатъчно факти, които ще внесътъ ново освѣтление върху много факти

3). Може да се види като куриозъ, но все пакъ ние бихме обърнали вниманието на нашитѣ читатели върху състоянието на врѣмето въ дни, въ които има обществени движения, напр. когато ставатъ избори при силно партизанско напрежение. Нека си припомнимъ изключителната буря въ София слѣдъ атентата въ църквата Св. Неделя.

4). Особенно рѣзко и силно е това въздѣйствие при появяването и изчезването на слънчевитѣ петна въ краищата на видимия слънчевъ дискъ — въ такъвъ случай тѣ досушъ приличатъ на дѣйствието на индуктивна електро-магнитна макара.

Духът на нероденитъ.*)

Азъ съмъ духътъ на нероденитъ!

Азъ съмъ духътъ на всички неродени деца по цѣлия всемиръ. Азъ съмъ тѣхната съвокупность. Всѣка единица е часть отъ менъ.

Азъ моля родителитъ отъ днесъ и утрѣ за чистота. Не само къмъ тѣхъ отправямъ молба.

Че сжщо и по-младитъ—които още не мислятъ да ставатъ родители—могатъ съ нечистота да попрѣчатъ на моята истинска проява.

И не само живитъ, моля сжщо и мъртвитъ. Че въ бждаще тѣ пакъ ще заживѣятъ на земята и ще бждатъ родители.

Тѣй говоря азъ на всички. Къмъ цѣлото човѣчество е моя зовъ. Смирете желанията си и чуйте!

Идещата раса.

Най-умилително ви моля: Пригответе се за менъ, духътъ на нероденитъ деца на идещата раса.

Единиятъ азъ се застъпвамъ за всички, защото живѣя въ сърцата на всички.

За децата на новата раса говоря въ тая книга: за тѣхното блаженство искамъ чистота. Никое отъ тѣхъ не ще стане дете на родители, които въ всѣка своя наклоность не сж чисти.

Вие, които не се домогвате да бждете чисти, раждайте колкото щете още деца, но ще трѣбва да се задоволите съ какво да е дете, което иде въ домътъ ви. Че отъ нечисти родители не може никога се роди едно чисто, високонадарено дете. Въ домътъ ви могатъ да стѣпятъ само таквизъ, които още не сж стигнали степенъта да бждатъ часть отъ новата раса.

Но при васъ родители, които сте чисти и несебелюбиви, никога не ще дойде нѣкой, който не е достоенъ за васъ. Никога не ще дойде нѣкой, който не е достоенъ за васъ. Никога не ще дадете вие животъ на едно дете, което да не изпълни всичко онова, което да се очаква отъ неговата раса.

Само когато родителитъ на сегашната раса прѣчистятъ своитъ тѣла, обичаи, чувства и мисли, мога азъ да изаявя въ новитъ си тѣла ония добродетели, които ще прѣвърнатъ земята въ небе и живота въ вѣчно блаженство.

Азъ, духътъ на нероденитъ, дойдохъ да извикамъ родителитъ на новата раса!

Врѣмето е близо, когато човѣцитъ въ свѣта ще бждатъ раз-

*)Това е изъ сжщата онази книга, глава изъ която се напечата въ миналата книжка подъ заглавие: „Духътъ на новата раса“. Вижъ забѣлжката въ миналата книжка.

дѣлени на едни, които ще се подготвятъ за основа на новата раса и на други, които още не сж готови за нея.

Азъ ида!

И вие, които копнѣете за красота у вашитѣ дѣца, внимавайте: Азъ пакъ ще извикамъ;

Просба за чистота.

Който още не е чистъ, да не се отчайва.

Който вече е чистъ, да не прѣзира.

Който се бори, стои по-близо до вратата, която води къмъ моята нова раса, отколкото всички ония — които нагледъ съвършени — още критикуватъ и осжждатъ.

Чистота отъ страсть.

Надъ човѣшкия свѣтъ — надъ градоветѣ и кждѣто и да живѣятъ човѣци — надвисналъ е облакъ, единъ мръсенъ, лепкавъ астраленъ облакъ отъ сладострастие.

Когато отъ моето чисто духовно царство погледна на земята, виждамъ я обвита въ чернокафяна мъгла, която сж излжчили хората.

Отъ часъ на часъ мъглата става все по-гъста, смрадъта ѝ по-задушлива — прѣдизвикана отъ нови чувствени дѣйствия, чувствени разговори и чувствени мисли на хората.

Въ тоя облакъ трѣбва Азъ да слѣза!

Прѣзъ тоя почти непроходимъ слой, трѣбва да мина Азъ, духътъ на нероденитѣ — за да намѣря нови въплощения!

Какъ можете да очаквате вие отъ менъ, който вече съмъ покритъ отъ вашата мърсота, прѣди да стигна земята — че ще намѣря достойни тѣла, годни да бждатъ чистъ изразъ на моята сжщина, за идещата раса?

Внимателно дебна азъ възможности за въплощение въ по-чисти тѣла, у родители, които ако и вѣнчани все пакъ живѣятъ въ чистота.

Бракътъ — осветената връзка на любовта, къмъ която поглеждамъ като най-добъръ случай да намѣря въ чистота заченати тѣла — какво направиха човѣцитѣ отъ него? Оскверниха го, унижиха до една наредба за законно позволена безнравственостъ: покваренъ отъ наклонността за плътска наслада. Това трѣбва да се прѣобрази, ако искате Азъ да дойда. Само въ чисти тѣла мога азъ да се родя. . . . Азъ, духътъ на бждещето.

Само зарадъ менъ трѣбва да употребявате творческата сила, за да намѣря азъ нови тѣла, въ които да излѣя най-доброто и най-висшето си.

Творческата сила е вашиятъ божественъ дѣлъ. въвъ нея лежи не само богоподобие то ви, но и самата ваша божественостъ.

Затова: не злоупотрѣбявайте съ нея!

Какво направихте отъ това?

Какво правите отъ нея?

Сами на себе си отговорете искрено. Азъ зная отговора отнапрѣдъ. Отъ моя свѣтъ наблюдавамъ и най-скромнитѣ ваши нѣща.

Сами да можете най-сетнѣ да мислите и да знаете, а не безсмислено да се нахвърляте въ брака . . . Питамъ ви: мога ли да дойда при васъ и въ васъ да намѣря чистота, да намѣря чистота, отъ която тъй много се нуждае за пълното си изявление? Или и вашитѣ излъчвания ще ме задушатъ?

Съмъ ли много и прѣмного строгъ въ начина, по който свалямъ връзката отъ гнусната рана на днешното човѣчество?

Не ме слушайте, ако не желаете.

Но тогазъ не се оплаквайте отъ слѣдствията на вашата законоравѣлость — отъ застоя на умишленото ви невѣжество. Да знаете: Азъ виждамъ — виждамъ всѣка ваша постѣпка въ миналото и въ настоящето и бѣдащитѣ ви домогвания. И само защото вървамъ, че вие грижливо ще разждите тия слова — и ще ги прѣживѣте — заслужава да дойда при васъ и да говоря.

Азъ виждамъ!

И какви дѣла трѣбва да видя? Разорение на творческата сила отъ стари и млади . . . дори отъ твърдѣ млади.

Кой е виновенъ за това? Чия вина е тъй ужасно много разпространеното самозлоупотрѣбление и безнравствеността между най-младитѣ?

Ваша вина е, родители, които не живѣте въ моята чистота! Ваша вина е жени и въ зрѣла възростъ мже, които пълните околния свѣтъ съ изпаренията на нечистота. Обратно дѣйствува върху другитѣ това, което вие прашате съ постѣпки, чувства и мисли. Нѣжната младостъ крайно чувствителна, усѣща най-лесно вашето влияние. Вие сте опозорени! Вие, които имате дѣца — помните ли, кои причини ви побудиха да ги повикате на свѣтъ? Мисли за обичъ ли бѣха тѣ къмъ очакванитѣ пришелци? Или това ставаше безсмислено, овладани отъ страсть за удовлетворение на чувствата ви?

И когато въ святостъ се образуваше тѣлото — обърнахте ли внимание на неговата святостъ? Или се отнася и до васъ, че не едно незаконно дѣте е зачевано било съ повече любовъ и чистота, отколкото вашитѣ дѣца, високомѣрници!

Родени въ грѣхъ — грѣхътъ къмъ Светия духъ — растятъ множество дѣца, дишатъ и възприематъ развращаващото влияние (колкото и да е то скрито) на чувства, постѣпки и мисли на околнитѣ. И чувствеността се тъй възбужда у тѣхъ.

Непрѣдпазени — че кой да ги прѣдпази? По нѣмане истинско знание върху най-сщественитѣ нѣща на живота, падатъ тѣ въ тежко сѣдбоносни, скрити грѣхове.

И слѣдствието: слабитѣ, които дирятъ това, което наричатъ удоволствие въ обезчестението на себе си и на другитѣ. . . .

И всичко това за моя смѣтка!

Че дѣто и да идатъ тѣ, облакътъ на чувствеността става все по-гъстъ и по непроницаемъ. Кждѣто сж тѣ, за мене вече мѣсто нѣма. Самиятъ имъ дѣхъ би ме задушилъ.

И жалъ ми е, дѣто трѣбва да кажа, че съ по-голѣмата частъ отъ днешното човѣчество е тѣй.

Затова викамъ Азъ и викамъ пакъ и пакъ за по-голѣма чистота.

Но твърдѣ малко сж тѣзи, които знаятъ да слушатъ. А още по малко ония, които иматъ желание да влѣзатъ въ моето воинство и съ непоколебима рѣшителностъ да работятъ за чистота, за да ми приготвятъ пжтя на менъ, духътъ на нероденитѣ.

Търпѣливо чакамъ азъ, докато се разкъса облакътъ на чувственостъта.

Най-малкиятъ опитъ, който всѣки може въ началото да стори е, да прѣстане да дава новъ материалъ за нависналия, злокобенъ облакъ. Всѣки, който се бори противъ, може да стане едно малко слънце, една лъчезарна точка на свѣтла чистота и тѣй да пониже тозъ ужасенъ облакъ.

Отъ моя свѣтъ не мога азъ да го разпрѣсна, че безнадеждно е да посѣгащъ тамъ да чистишъ, дѣто човѣци непрѣстанно трупатъ мръсотии.

Но, който отъ вашия свѣтъ се опита, него виждамъ азъ и му се радвамъ. . . и му изпращамъ помощъта си. Чрѣзъ моята помощъ ще закрѣпне неговата мощъ и той ще направи проломъ, чрѣзъ който азъ ще слѣза и ще се проявя — било въ дѣцата му, било — въ самия него.

Азъ, духътъ на новата раса, дойдохъ да ви явя това: не само въ бждещитѣ родени трѣбва вие да ми станете орждия — но и въ самитѣ васъ дияра проява за моитѣ добродѣтели, че и вие да бждете достойни за избора въ новата раса.

Застѣпвамъ се азъ за чистотата въ всѣки възможенъ видъ: първо за чистота въ половия животъ — за чистото употребление на всички творчески сили само за творчество.

Не прѣскайте вече божествената сила за самоудоволствие по-най-нисшъ и грубъ начинъ. Прѣобразете я; ако я не употребявате за раждане на нови тѣла, употребете силата ѝ за възвишени слова, облагородяващи мисли, помагачи на свѣта. Употребете си творческитѣ сили за обнова на вашитѣ собствени тѣла. Тогава азъ, духътъ на новата раса, ще мога въ васъ да се родя!

Къмъ всички мъже и жени, къмъ всички млади отправямъ азъ зовъ — проща за чистота!

На помощъ всѣки отъ васъ! Бждете лжчъ на непорочна чистота, около която не би могълъ да се наслой облакътъ на сладострастието.

Страстьта — постѣна въ миналото, е причина за днешното болѣзнено раждане — за безкрайнитѣ физически разстройства и развратъ на мисълъта, носи все по-лоши скърби — докато най-сетнѣ бжде побѣдена. Страстьта е болѣзнено повишенъ потикъ, станалъ необуздаемъ чрѣзъ порочни навици и постоянно нечисто мислене. Ти си нейнъ робъ, защото самъ си ѝ далъ властъ надъ себе си.

За всичко това не прави отговоренъ Творецъ! Самъ ти изкуствено си развилъ тия сили за развратъ. Сега пакъ самъ ти трѣбва да я побѣдишъ. Ти и всѣки отъ васъ — трѣбва да стори това, прѣди да е готовъ да ме възприеме.

Ако искаш да построиш тѣло за менъ, трѣбва и семето си безъ страсть да посѣешъ. Сжщо както отъ самосебе изчезва удоволствието отъ пиянство и отъ избрани ястия, когато начинътъ на живота и мисълта се прѣчистятъ — тъй и страстното удоволствие ще се изгуби у тогова, който се стрѣми къмъ пълна чистота.

Идещата раса, издигната надъ робството на чувствата, вече не ще познава никаква страсть, тя ще си е спечелила — и ще живѣе чистата велика любовъ, която не дири викакво плътско удовлетворение.

Само отъ любовъ — любовта къмъ нероденитѣ, новата раса ще извършва най-святото дѣйствие на природата, за да въздаде висшето на въплотилитѣ се души, което само тя може да имъ даде.

Освободете се отъ страстьта!

Това ще ви помогне, сжщо както и на мене. Защото съ всѣка крачка, която правите къмъ чистотата, очаква ви една по-голѣма радостъ. една всеобилна, чиста и трайна радостъ.

Чистота отъ прѣстѣпление

Чистота отъ прѣстѣпление изисквамъ азъ кждѣто и да слѣза! Не само отъ това, което вие сега считате за прѣстѣпление — а отъ това, което азъ, духътъ на новата раса считамъ за такъво. Постѣпкитѣ, които сега се наричатъ прѣстѣпление, сж само най-лошитѣ случаи отъ онова, което въ моя начинъ на изражение, е прѣстѣпностъ. Тукъ милиони хора не ще сж съгласни съ менъ. Но всички нѣкога ще сподѣлятъ моя начинъ на гледане — когато сами ще сж готови да бждатъ послѣдователи на бждещата раса, когато ще сж се издигнали достатъчно, за да ме изявятъ.

Докато сте на друго мнѣние, далечъ още не сте готови за менъ! Докато още убивате, или карате да убиватъ сжщества за васъ — не можете да бждете приети въ моята скоро идеща раса. Азъ се нуждаю отъ тѣла, неопетнени отъ кръвопролитие, безукоризнени въ всѣки случай. Нито слѣда отъ жестокость да нѣма въ сърцата на ония, въ които ще се родя. Никауво убиване не трѣбва да има, кждѣто азъ отивамъ! Защото убийството, което служи дори за хранене, е едно нарушение на моя законъ — закона на Любовта. Вие го считате за необходимо, защото не мислите; вие не обичате да размишлявате върху това, защото ви е тъй много вкусенъ този начинъ на хранене; вие пълните стомаха си съ мъртви, отъ страхъ сами да не станете такива — знайте, че душата на всѣко сжщество, което бива убивано отъ васъ или за васъ, е една прѣчка между васъ и мен! Безразлично, какво поглѣщате — дали месо, риба или птица — азъ ви считамъ за прѣстѣпници, и вашата храна е нечиста и лоша.

Мислете!

Размислете, какъ цѣните въ себе си откровението на живота! Мислете за чудното устройство, което природата е дала и на най-малкото живо сжщество, което вие съвсѣмъ неоснователно — това могатъ да потвърдятъ мнозина — считате само за ваша храна.

Мислете! вникнете въ неговото съзнание! Гледайте съ неговите очи, съ ония красиви, чисти очи, прѣзъ които животътъ (който е Богъ) гледа на свѣта!

Почувствувайте убийствения замахъ който го простира на земята — ако чрѣзъ немилостиво посѣгане кръвта му бавно не изтече, живо не бжде одрано или сварено — за да има вкусна храна вашето лакомство! Почувствувайте тѣхния страхъ и тѣхната умраза къмъ човѣчеството — тѣ ги прѣскаатъ наоколо, и трѣбва да се върнатъ послѣдните пакъ къмъ хората подъ видъ на страдания. Много отъ вашите страдания, противъ които възставате, и които наричате несправедливи, негли сж слѣдствие на клането, което вие въ близко или въ далечно минало сте извършвали. Знайте: нѣма несправедливости въ цѣлия този свѣтъ, Което ви се случва, вие сте си го причинили; което сега правите на другигъ съ дѣла, слова или мисли, единъ день ще ви се върне.

Казвате, че не убивате никога, но карате другитѣ да правятъ това вмѣсто васъ. Прѣстѣплението ви тогава е двойно по-голъмо. Едно, че сте отговорни за смъртта, която сте причинили, и второ — насърчавате, да речемъ безсѣзнателно, жестокостта у нѣкои ваши съжителители, като ги подстрекавате къмъ дѣла, за които въ бждеще иматъ да страдатъ. И двѣтъ ще ви се възвърнатъ.

Зная вашитѣ възражения: нѣкое сщество трѣбва да загине за подрѣжка на тѣлото. Но въ вашата власть е да ограничите разрушението, за да прѣдизвиквате все по-малко страдания. Да, и въ растителното царство може унищожението да бжде избѣгнато: когато вашето състрадание порастне, ще включи и това. Защото човѣкъ може да живѣе отъ плодоветѣ на тѣй прилежитѣ растения.

Когато вашата любовъ порастне, ще видите, че и безъ клане може да се живѣе. На — вие не трѣбва да се боите, че ако не убивате добитѣка и дизеча, тѣ тѣй много ще се размножатъ, че вашитѣ градини, градове и къщи ще бждатъ прѣпълнени отъ тѣхъ, нито пъкъ, че ще ви отнематъ отъ храната.

Любовта като основа на вашата мисль и дѣйствие никога не ще ви донесе врѣда. Любовта е основа на творчеството, основниятъ законъ на цѣлия свѣтъ. Кждѣто се живѣе съ любовъ, самиятъ законъ почва да работи, за да оправя условията и да нагласява всички нѣща по между имъ.

А вивисекцията (разсичането на живи животни съ научна цѣль)? Ужасявамъ се, когато мисля за това! Какъ е възможно, щото човѣкъ чрѣзъ лъжливи заключения да бжде тѣй заблуденъ, че да извърши това научно прѣстѣпление — дори да намира удоволствие въ това!

Човѣкъ, на която ржка бѣ повѣрена защитата надъ тия тѣпи, безгрижни сщества, да ги водишъ, да ги издигашъ на една по-висока степенъ на развитие. Тѣ сж твоитѣ по-малки братя, и въ Духътъ Господенъ тѣ всички принадлежатъ къмъ едно сѣмейство.

Азъ ви осждамъ!

Вие не само, че ги тѣпчите, мжчите ги и ги използвате за егоистични цѣли, но сжщо ги оставяте да мратъ отъ гладъ и студъ; живи Божии създания сте разпаряли и кълцали, клали и горили, оди-

рали. Безсъвѣстно прилагате вие низките и нечестиви, мъчителни методи на вивисекцията надъ създания, чувствуващи смъртосна болка въ плътъ и кръвъ.

Намѣсто по-стари братя, любящи водители, вие сте груби, безчовѣчни, ужасни мъчителни. И това нѣма край!

Милостъ за „малките“, които съ хиляди служатъ за опити!

Смислете се още повече за ония заблудени същества, които извършватъ тия опити! Зашото слѣдствията отъ тѣхната съзнателна жестокостъ ще бждатъ страшни. Никой не може да ги спаси отъ това — което тѣ следъ смъртъта и въ други земенъ животъ ще изпитатъ. Всички постъпки иматъ обратно дѣйствиe — това е законъ. Тѣ сж причинили много мъки чрезъ своята чудовищностъ. Това трѣбва да се изравни — за да се научатъ чрезъ мъки да пазятъ и да защищаватъ всичко живо.

Смилете се надъ тѣх!

Но не се скривайте задъ вашата отговорностъ, защото вие сами сте помагали и помагате още, — да насърчавате вивисекторитѣ въ тѣхнитѣ безчовѣчни дѣла. Чрѣзъ собствената си жестокостъ — сжщо и въ минали врѣмена — вие сте създавали мисли отъ свѣрххетерна материя, които въ своята цѣлостъ засилватъ ужасната наклонностъ на експериментатора. Освѣтнѣ това, чрѣзъ вашето съгласие или чрѣзъ хладнокрѣвно възражение или чрѣзъ равнодушие сте съвиновници въ тази важна работа. Удобрявате ли вие вивисекцията, защото погрѣшно вѣрвате, че тя може да лѣкува? Размислете: скръбъ и немоощъ сж слѣдствие отъ нарушение на закона и не могатъ да бждатъ прѣдолѣни отъ нови нарушения на законитѣ. Козмическиятъ законъ на Любовта и правдата не може да се засбикаля.

Може би да вѣрвате, че вивисекцията помага за продължение било на вашия, било на живота на вашитѣ ближни. Но дори и да бѣше вѣрчо: азъ бихъ прѣдпочелъ да нѣма никакви тѣла, нежели такива, създадени за смѣтка на страданията на кои да е създания, запазени за живота. Тоя възгледъ трѣбва да стане вашиятъ, ако искате да станете мои.

Вашиятъ законъ забранява убийството, и вие убигате убийцитѣ — споредъ закона. Само на изопаченитѣ мозъци може такова нѣщо да се струва логично. Човѣшкитѣ закони и мозъци далечъ не сж съвършени и достатъчно чисти.

Когато ще се родя въ дѣцата на бждещата раса, тя ще бжде съ по чисти мозъци и нѣма да има закони, а само единъ законъ — законътъ на Любовта.

Тѣ ще живѣятъ споредъ тоя законъ и не ще се нуждаятъ отъ други човѣшки закони. И тѣ ще знаятъ повече отъ това, което можете да знаете.

Но и вие трѣбва да знаете, че у прѣстѣпника притежателтъ на тѣлото е бленъ; че това вътрѣшно същество, което използва тѣлото като оржие, е сжщинскиятъ прѣстѣпникъ. Вие може да убие тѣлото — но самиятъ човѣкъ продължава да живѣе.

Вие освобждавате човѣка — който слѣдъ погубването е опасенъ, отколкото прѣди. Зашото той — при другитѣ си грѣшки, прѣпълненъ отъ желание за мъсть и умраза — ще разширява лошото си влияние неограничено.

Буржа

Само езотеричното изучаване ще ни доведе до Истината, и когато Истината бъде разпространена и стане разбираема — ще настъпи нов ера въ свѣта,

Екзотеризъмъ и езотеризъмъ.

(Продължение)

ЕГИПЕТСКИ СФИНКСЪ*)

Екзотеризъмъ:

Животно съ човѣшка глава, женски гърди, тѣло на волъ а криле на орелъ.

*) Най-големото отъ тези символични животни се намира на юго-западъ отъ грамадната пирамида Гизехъ. Голѣмината му е 23 м., а дължината 36 м. Гигантътъ е изсиданъ навѣрно по врѣмето на великата пирамида,

Езотеризъмъ:

Човѣшката глава означава разумъ и знание.
Ноктитѣ на лъвъ — смѣлость, воля и трудъ.
Свититѣ крилѣ — мълчание.

Знай — Смѣй — Искай — Мълчи!

Четиритѣхъ части на сфинкса образуватъ едно цѣло: сим-
волъ на четиритѣхъ елементарни форми на субстанцията въ нейното
велико единство:

Огънь — вода — земя — въздухъ:

Огънь — ноктитѣ на лъвъ.
Вода — гърдитѣ на жена,
Земя — тѣлото на лъвъ.
Въздухъ — крилата на орелъ.

Въ висшето посвещение сфинксътъ прѣд-
ставява отъ себе си астралния свѣтъ и него-
витѣ свойства.

Превела Ц. Сим.

Сфинксътъ означава човѣка, който излиза отъ състоянието на
звѣръ. Той е обвитъ въ звѣра тъй, както птичката въ яйцето — едва
показва главата си отъ тѣлото на звѣра. За сега само главата е из-
лѣзла отъ звѣра, а цѣлото му тѣло се намира подъ негово влияние,
затова, именно, човѣкъ мисли право, а дѣйствува криво. Слѣдовател-
но, задачата на човѣка е да се освободи отъ влиянието на звѣра. И
когато човѣкъ се освободи отъ звѣра, той ще разбере, защо вселе-
ната е създадена.

Още отъ най старо врѣме всички адепти сж търсили разгад-
ката на сфинкса. Намѣри ли се разгадката, ще се намѣрятъ и методи
и начини, какъ да се освободимъ отъ този звѣръ. И всѣки човѣкъ,
който повѣрва въ Първичната Причина и се възроди, той се заема
съ задачата да се освободи отъ звѣра.

Учительтъ.

Седиръ

Изъ моитѣ спомени.

(продължение отъ кн. 6 7)

ТЪРСЕНЕ НА СВѢТЛИНАТА.

Не ме смущаваха нѣкои нови въпроси, но все старитѣ загадки, старитѣ антиномии. Азъ съ настойчивостъ ги излагахъ на Андреасъ. Той ги изслушваше търпеливо и като отговоръ ми разправяше нѣкой отъ епизодитѣ на своя многообразенъ животъ. Изсбщо разказитѣ му винаги съдържаха една дума, която нагледъ като че ли случайно каза на, освѣтляваше нѣкоя отъ проблемитѣ, които ме вълнуваха.

Една недѣля, като го посѣтихъ, не го намѣрихъ въ къщи и трѣбваше да го чакамъ нѣколко часа. За полесно минаване на врѣмето, Стела ми показа старинни прѣдмети въ магазина. Като си дойде Андреасъ, разправихъ му каква лоша седмица съмъ прѣкаралъ, — седмица, пълна съ умора, неприятности, разпри, нетърпение, отвращение и лѣнностъ. Той слушаше съ търпение скърбитѣ ми, и азъ се чудѣхъ на този човѣкъ, който бѣше тъй скромень и прость, тъй живъ и умѣлъ въ обносцитѣ си. Той ми каза: — Ще имате още много такива седмици. Вземи властъ надъ себе си. Намѣри мира въ себе си. Този, Когото ти обичашъ, Идеалното Сѣщество, макаръ и да е още вънъ отъ тебе, но отъ врѣме на врѣме ще става твой гостенинъ. Неприятелитѣ сѣ около тебе. Но побѣдата Му е сигурна, и влиянието Му върху тебе ще бѣде пълно. Вѣрвашъ ли, че Той не прѣдвижда ямитѣ по пѣтя, по който вървишъ? Нищо не идва на човѣка, освѣнъ чрѣзъ собственото му желание. Погледни на лошия ученикъ. Той не е научилъ урока си прѣдния день, и за да напише темата си, прѣдлага топки на прилежния си съсѣдъ; като я прѣпише, ще знае ли той урока си? Ще изгуби своето врѣме и ще излѣже, и на изпита на края на годината ще блѣснатъ невѣжеството и лѣнността му. И така, не отказвай да извършишъ работата, която подлежи да се извърши. Ако ти можешъ да видишъ духоветѣ на съврѣменицитѣ си, едвамъ на хиляда души би намѣрилъ може би даже не петима, даже може би не и двама, които търсятъ Истинската свѣтлина съ чисти подбуди.

Настъпиха такива обстоятелства, че множество седмици изминаха, додѣто посѣтя пакъ Менилмонтанъ. Този промежутъкъ отъ врѣме бѣше богатъ на мжнотии: приятелства, връзки — всичко бѣше за менъ изворъ на разочарования. Голѣми съмнѣния и борби ме измжчваха; азъ нѣмахъ тогазъ още голѣма опитностъ за чистилицето на душата.

При слѣдующето си посѣщение намѣрихъ Андреаса на излизане. Той ме покани да го придружа. Любезността му като че ли бликаше спонтанно изъ него, като отъ единъ изворъ. Вжтрѣшна красота, очарование проникваше услугитѣ му. Той обичаше посѣтителитѣ си. И тѣзи, на които правѣше услуги, го виждаха, какъ се смущава-

ше тогазъ, като че ли бѣше задѣлженъ: разбрахъ че той е човѣкъ въ истинския смисълъ на думата скроменъ.

Използувахъ пжтя, за да му изложя опититѣ си за концентрация на мисълта и старанията си да дойда до по-осѣзателни резултати. Андреасъ ми каза:

Човѣшкиятъ духъ е познатъ само на тѣзи, които живѣятъ въ атмосферата на Утѣшителя. Обаче всѣко изпитание тонира дробовѣтъ ни и довършва модела на статуята на Словото, който моделъ всички носимъ въ насъ. Но сами, съ собственитѣ си усилия, не можемъ да уживимъ тая статуя. Само Словото може да ѝ вдѣхне животъ, своя животъ Мнозина хора, заслѣпени, мислятъ статуята за жива. Тѣ се привързватъ къмъ нея, и така тъмнината се увеличава. И мислейки, че отиватъ при Бога, тѣ отиватъ къмъ пустота. Обаче, нѣкои отъ тѣхъ, — тѣзи, които гордостъят не е съвсѣмъ завладѣла — виждатъ грѣшката си и могатъ да чувтъ прѣдупрежденията на своя ангелъ — пазителъ

При другъ случай той ми каза: Ако ти и азъ бѣхме чисти, ако бихме могли да се наречемъ дѣца, на Бога, нищо въ битието не би било скрито за насъ; всичко бихме разбирали. Имайте прѣдвидъ, че природата всѣкога работи по единъ и същъ начинъ, и чрѣзъ сжщия законъ, по който се развиватъ звѣздитѣ, управлява и житното зърно, и знанието и добродетелитѣ, и всичко друго. Виждашъ ли тогазъ, защо небесното царство може да се оприличи на синапово зърно? Виждашъ ли, съ какво вътрѣшно разбиране трѣбва да се изучава Евангелието?

— Да, казахъ азъ, виждамъ широки хоризонти.

— По нѣкога у насъ ставатъ землетресения. По нѣкога дълбокитѣ пластове на нашия духъ се изкачватъ нагорѣ при свѣтлината на съзнанието, а въ сжщото врѣме това, което е било високо, слиза въ тъмната почва.

— Това е, може би, мѣстото, дѣто е казано „Той смирява гордитѣ и пр“?

— Хората не развиватъ въ себе си достатъчно благодарностъ за всичко това, което имъ се дава отгорѣ. Ние сме неблагодарници.

И като каза това, Андреасъ се вдълбочи, съ полузатворени очи, въ дълга и мълчалива концентрация.

Думитѣ на Андреасъ ме окуражаваха. Прѣдъ менъ се отваряха ясни хоризонти. Една сила се събуждаше въ менъ. Азъ съзнахъ същността на тиглитѣ и дипломитѣ си, несигурността на моето знание, и почувствувахъ дълбока благодарностъ къмъ този гостоприемень приятелъ и тая тъй добра жена. Слѣдъ всичко това защо да търся, дали тѣ бѣха или не приятели на Дезидериусъ, съ когото имахъ връзки въ младостта си? Да възприема, да използвамъ това, което тѣ ми прѣдлагаха съ такъво доброжелателство, това не бѣше ли разумно?

Прѣди два мѣсеца получихъ отъ едно общество за научни изданиа поржчка да напиша доста голѣмо съчинение върху единъ въпросъ отъ патологията. Изпратихъ ръкописа си прѣди нѣколко деня.

И единъ день, като си дойдохъ у дома, гледамъ, че ржкописътъ ми е повърнатъ подъ нѣкакъвъ прѣдлогъ. Това бѣше първото ми разочарование. Днитѣ ми бѣха за шастие твърдѣ много заняти, за да се спре вниманието ми за по-дълго време върху това разочарование. Слѣдъ двѣ седмици минавайки прѣзъ площада на медицинското училище, видѣхъ една нова книга, третираща сжщия прѣдметъ, който азъ засѣгахъ въ книгата си. Прѣлистихъ я: това бѣше копие на моя трудъ, съ изключение на нѣкои незначителни измѣнения. Разочарованието ми бѣше сжщинско, искрено възмущение.

Трѣбваше тая сутринъ да закуся съ Андреасъ. Не бѣхъ още обмислилъ, дали да съобща това на моя издатель или да заведа дѣло. Стигнахъ до езерото Сенъ-Фарго съ малко закъснѣние. Бѣше началото на юлий. Въ прѣдградията всичкитѣ този дребенъ свѣтъ, хората, глупавитѣ или трагичнитѣ думи, които чувахъ, минавайки по пжтя — всичко това ме развеселяваше, интересуваше и подновяваше симпатиитѣ ми къмъ народа и възхищението ми прѣдъ неизчерпаемата бликаща сила, която той несмѣтно харчи.

Едвамъ стиснахъ ржцѣтѣ на Андреаса и Стелла, и цѣлъ погълнатъ отъ въпроса си, разправихъ имъ за огорченията си. Домакинитѣ се засмѣха и ми напълниха чинията. За утѣшение Андреасъ каза:

— Оставете това. Издателятъ ви сигурно ви е сторилъ честъ, да не ви мисли за наивенъ, и затова е дѣйствувалъ благоразумно. Сигуренъ съмъ, че не сте чели договора си съ него.

— Да, туй е вѣрно, признахъ азъ.

— Добръ, каза Андреасъ. Стелла, понеже тѣй признава просто-душието си, поднесъ му още нѣщо. . . .

И моитѣ приятели ми угаждаха, колкото се може по-добръ, като че ли бѣхъ тѣхенъ синъ. Не бѣхъ ли глупавъ да увеличавамъ съ срьднитѣ си злото, което ми причини измамата на единъ търговецъ? И азъ изгонихъ отъ себе си всѣка срьдня и поискахъ да вкуся само отъ красотата на настоящия часъ.

Веднѣжъ, когато бѣхъ на обѣдъ у Андреасъ, къмъ края на обѣда влѣзоха нѣколко души. Бѣхъ изнечаданъ, като видѣхъ между тѣзи 15 души лица, познати менъ отъ духовнитѣ школи и общества. По късно схвацахъ, че тѣзи гости не познаваха Андреаса. Нѣкои го считаха за цѣригелъ, други — за единъ отъ първитѣ членове на обществото на Аланъ Кардекъ, трети — за необикновенъ лѣкарь; двама или трима го считаха за посветенъ въ източнитѣ общества. Всички тѣ говорѣха за конгреса на метапсихицитѣ идната пролѣтъ. Андреасъ малко се мѣсѣше въ разговора; той отговаряше доста уклончиво на запитвачитѣ, казваше имъ, че не знае и че нѣма качеството да дава съвѣти. Азъ обяснихъ, че нѣма да го канятъ да приеме постъ въ конгреса, че нѣма да се произнесе името му. Той се съгласи. Обясниха му програмата, съобщиха му имената на организаторитѣ и на ораторитѣ; изложиха му цѣлитѣ, които преслѣдваха. Той мълча дълго време и най-сетнѣ се обърна къмъ менъ съ слѣднитѣ думи:

— Не мислите ли, докторе, че ако членоветѣ на този конгресъ не сж приблизително светии, тѣй ще бжде осъденъ на безплодность? Ако участвуващитѣ въ него се надѣватъ да блѣснатъ съ личнитѣ си

качества, ако тѣ сж суетни относно своитѣ трудове, ако се чернятѣ единъ другъ, ако събиратъ изрѣзки отъ вѣсниците, въ които сж похвалени Важно е, никой да не се стрѣми да бжде пръвъ

При друга една такъва срѣща пакъ говориха за обединението на разнитѣ спиритуалистични школи въ този конгресъ. Андреасъ каза:

— Трѣбва да имаме усѣтъ за реалноститѣ. Въ деня, въ който двама спиритуалисти станатъ неспособни да си кажатъ лоша дума единъ на другъ, тѣ ще направятъ много повече за съединението на школитѣ, отколкото 20 конгреса. Намѣри ми хора съ добри чувства, силна воля и които сж вече реализирали практичния идеалъ на религията, хора, цѣлиятъ животъ на които е непрѣкъснато призоваване на Провидѣнието и желаятъ да посветятъ всичкитѣ си физически и умствени сили на Първичната Причина, и тѣ скоро биха се разбрали единъ съ други. Единниятъ животъ слиза и се въплотява въ тѣхъ. Чрѣзъ Вѣчния Духъ нашиятъ безсмъртенъ духъ се усъвършенствува. Само когато нѣколко души отъ разни течения се издигнатъ до Бога, тамъ тѣ ставатъ едно, обединяватъ се. Вѣчниятъ е единъ живъ Богъ. Ето това трѣбва да се опитва.

Веднѣжъ заедно съ него посѣтихъ единъ боленъ въ единъ краенъ кварталъ съ едноетажни кжщи. Посрѣщна ни едра стара жена, позната на Андреасъ, и ни въведе въ една печална стая до едно доста чисто лѣгло, огдѣто единъ човѣкъ отправяше къмъ насъ отчаянъ погледъ. Той бѣше единъ отъ тѣзи парии, които градоветѣ изхвърлятъ съ хиляди. Болниятъ почна да плаче едновременно съ жена си. Андреасъ, стоеше правъ, съ шапка въ ржка и ги слушаше внимателно, клатейки глава съ съчувствие и изглеждаше, че размишлява. Най сетнѣ старецътъ прѣстана съ оплакванията си и каза: „Богъ е несправедливъ. Той е измислица на експлоататоритѣ. Нѣма Богъ.“

— Какъ, извика Андреасъ, добриятъ Богъ не е справедливъ ли? И тогазъ вие ли сте справедливи? Трѣбва ли да кажа всичко прѣдъ жена ви, прибави той по-низко, когато тя излѣзе за черпене.

И като се наведе, Андреасъ му пошепна нѣколко думи на ухото.

— Отъ дѣ знаете вие това, извика уплашено болниятъ.

— Мълчи, мълчи, отговори Андреасъ, съ видъ задоволенъ, че е могълъ да прѣдизвика обратъ у болния. Азъ нѣма да кажа нищо, но човѣкъ трѣбва да дѣйствува право.

Жената влѣзе и каза:

— Ще оздравѣе ли добриятъ ми човѣкъ? Какво ще стане съ мене?

— Ето моятъ приятелъ докторътъ ще ви каже това, каза Андреасъ.

Азъ прѣгледахъ болния и видѣхъ, че отъ медицинско гледище съ него бѣше свършено. . . . , но Андреасъ бѣше тамъ, и азъ казахъ:

— Този случай е твърдѣ тежъкъ. И би било истинско чудо, ако оздравѣе.

— Всичко ще се уреди, каза Андреасъ, само че не спорете вече по между си и помнете, че има по-нешастни отъ васъ. Тогазъ до виждане слѣдъ нѣколко деня.

Азъ бѣхъ малко разочарованъ; очаквахъ да видя чудо.

— Защо не го излѣкувахте веднага? попитахъ азъ.

— Прѣди всичко не съмъ азъ, който ще го излѣкувамъ. После той нѣма нужда да стане тутакси. Иматъ още нѣколко су. Може да почака още една седмица.

-- Елате идната седмица, желаете ли въ срѣда? ми каза Андреасъ на сбогуване.

ИЗЪ ЖИВОТА НА АНДРЕАСЪ

Андреасъ нѣколко пѣти ми е разправялъ за своитѣ пѣтувания изъ източнитѣ страни. Веднѣжъ ми каза:

— Бѣхъ свързалъ писмени връзки съ нѣколко видни индуси и бѣше нагласено, като пристигна въ Индия, да има до кого да се отнеса. Слѣзохъ на едно малабарско пристанище и се разхождахъ изъ градскитѣ улици. Току-що изминахъ индуския кварталъ, когато единъ човѣкъ отъ долната каста ме приближи и ме изведе вѣнъ отъ града. Тамъ се качихме на кола и стигнахме до планината Гатъ. После почнахме да се качваме пѣшкомъ по нея. Мѣчнотията на пѣтя не ми позволяваше да се радвамъ на нощната свѣжестъ и красивитѣ гледки. На съмване едвамъ имахъ време да хвърля погледъ на изгрѣващото отъ морето слънце на дѣсно отъ мене, защото трѣбваше да внимавамъ при катеренето си по скалитѣ. Минахме прѣзъ тѣснини, пещери, тунели, и най-сетнѣ излѣзохме на открито небе, дѣто видѣхъ останки отъ единъ старъ градъ. Пандититѣ увѣряватъ, че Деканъ съдържа моожество умрѣли градове, унищожени отъ катастрофи или войни. По-късно се научихъ, че това мѣсто чрѣзъ едно землетресение е заобиколено съ стрѣмни скали, чиито гладки стѣни прѣчатъ на всѣки опитъ за прѣмичаване. Развалинитѣ бѣха облѣчени съ разкошна растителностъ и бѣха обитавани отъ многобройни птици и маймуни. Това прѣдставляваше фантастична картина. Стигнахме до единъ храмъ, дѣто ни посрѣщна браминъ, поздрави ме по английски, настани ме на една сѣнчеста тераса и поръча да ми донесатъ прѣсни плодове и питие, като ме покани същевременно да си почина нѣколко часа на едно походно лѣгло. Но изненадата, очакването на непознаги гледки ми попрѣчиха да спя. Азъ разглеждахъ храма. Красотата на формитѣ, богатства въ подробноститѣ, мѣрката на пропорциитѣ го правѣха равенъ на най-прочутитѣ паметници въ Бенаресъ и Елора. Браминътъ се върна и ми казва, че всички тукъ сж на мои услуги, поради високата личностъ, която ме е ввела тукъ. Слѣдъ това той, прибави:

— Най-удобниятъ умственъ методъ за тукъ е слѣдниятъ: Да не чувствувате утѣснение, да считате, че имате много време прѣдъ васъ. Негърпѣнието, прѣкаленото бързане ще ви бждатъ прѣчки, а не помощници.

Азъ казахъ, че ще направя всички усилия, за да осъществя спокойствието, което е отличителниятъ белѣгъ на мъдритѣ.

Този храмъ е единъ видъ лаборатория и ателие. Ученитѣ, които работятъ въ него, изучаватъ физичнитѣ сили, и то съ помощта на твърдѣ чувствителни инструменти, изолирани отъ магнетичнитѣ

течения на земята и атмосферата. Санкиананда, — тъй се наричаше моят водач — ми показа много от тѣзи апарати. Чрѣзъ сила, която е независима отъ физико хичичнитѣ и флуидични сили, т. е. отъ една по-висша категория, тѣ правятъ грандиозни опити, на нѣкои отъ които присѣдствувахъ.

— Ние европейцитѣ сме още въ азбуката на наукитѣ. Но сжщо и източнитѣ народи, макаръ и тѣ да знаятъ повече отъ насъ, но и тѣ учатъ една друга азбука.

Его съ какви думи ми описа веднѣжъ Андреасъ изгрѣвъ слънце въ Тибетъ при второто му посѣщение на тая страна:

— Най-низкиятъ долини сж на 3000 м. подъ тебе. Чистотата на атмосферата, неизрчимото мълчание, чудната игра на краскитѣ на хоризонта при внезапното показване на слънцето, всичко това се влия изобилно въ душата и я обновява. Чувствувахъ ледения лѣхъ на въздуха, идещъ отъ вѣчнитѣ снѣгове и повтаряхъ формули отъ Пжтя на ученика, какѣвто бѣхъ тогавъ.

Андреасъ ми разправи за едно свое пътуване въ Сиамъ и Бирмания:

— Говорѣхъ вече индуски. Заучихъ езика пали, за да мога да чета текста на свещенитѣ източни книги. Веднѣжъ пътувахъ самъ изъ горитѣ на Бирмания. Съ нищо не можехъ да избѣгна змиитѣ. Оставихъ се на добрата си звѣзда. Високитѣ трѣви, трънлизитѣ храсталаци и скалитѣ на тѣзи планини бѣха обитавани отъ тигри. На втората вечеръ слѣдъ трѣгването почвахъ да ги чувамъ. Трѣбваше нощно врѣме за спане да се качвамъ доста високо по дърветата. Вода намѣрихъ на шестия день отъ трѣгването си и пихъ дълго. Ориентирвахъ се по звѣздитѣ. Като дойдохъ до една рѣка, направихъ си лодка отъ бамбукова трѣста и лияни; съ нея почнахъ да плавамъ надолу по течението на рѣката. Слѣдъ още една седмица срѣщнахъ човѣкъ, каращъ волове. Исканъ да се спра, но не можахъ. Нѣколко часа слѣдъ тая срѣща чухъ далеченъ шумъ, който слѣдъ врѣме стана посиленъ. Разбрахъ, че съмъ близо до водопадъ. За да не бжда привлеченъ отъ водовъртежа, слѣзохъ на брѣга изтощенъ върху купчина пѣськъ и изгубихъ съзнание. Остра болка ме събуди. Раздираха ми гърба; една тежестъ върху менъ ме смазваше; миризма на гнилость ме задушаваше. Отъ лодката бѣхъ падналъ съ лице къмъ земята; разбрахъ, че единъ тигъръ бѣше върху менъ. Той не бързаше да ме отнесе. Грапавиятъ му езикъ лижеше кръвта, течаща отъ ранитѣ ми. Тѣкмо щѣхъ да направя едно движение, когато звѣрътъ изпусна ужасно рѣмжение и тежейки върху менъ съ всичката си тежестъ, задълбочи по-дълбоко ужаснитѣ си нокти въ тѣлото ми. Мислѣхъ, че умирамъ отъ болки. Конвулсивнитѣ ми движения бѣха обърнали лицето ми къмъ рѣчния брѣгъ. Гледахъ надъ главата си страшната муцуна на звѣра. Той не се занимаваше съ менъ, а гледаше нѣщо друго: потърсихъ и забелѣзахъ еднѣ човѣкъ съ високъ ръстъ, идещъ спокойно къмъ насъ. Голѣмината на страданията ми бѣха върнали съзнание ми: азъ не чувствувахъ даже вече забиването на силнитѣ лапи въ мускулитѣ ми. Гледахъ идещия; той бѣше облѣченъ съ жълто-червенъ платъ; краката и дѣсната му страна бѣха голи и показваха чудесна мускулатура и съвършенството на линиитѣ. Гърди широ-

ки, широки и развити рамена, издигната глава — величието на чъртитѣ му изразяваше необикновена сила, както въ физично, тъй и въ духовно отношение. Той бѣше безъ съмнѣние европеецъ или браминъ огъ чиста каста, съ кожа бѣла, като на единъ провансалецъ*). Въ прѣки зашеметяването си, азъ наблюдавахъ хармоничнитѣ движения на този човѣкъ. Искрахъ да разгледамъ лицето му. Когато съсърдоточихъ очитѣ си, видѣхъ само моравъ облакъ, всрѣдъ който забелѣзвахъ като свѣтящи точки погледа му, Тигърътъ рѣмжеше. Чухъ, какъ силната му опашка биеше земята съ шумъ, подобенъ на плющенето на камшикъ въ въздуха. Човѣкътъ бѣше вече само на нѣколко стѣпки отъ менъ. Той се приближи и тури ржката си върху плоското чело на звѣра. Ужаснитѣ му мускули се отпуснаха; тежестъта, която ме залушаваше, бѣше махната; жестокиятъ звѣръ си стиваше, вървѣйки слѣдъ спасителя ми, съ спуснати уши и прѣвити коленѣ. Въ храсталака непознатиятъ се спрѣ, чухъ да казва на звѣра: „Нѣма да те накажа, но не нападай вече хора“. Звѣрътъ сблѣа голитѣ крака на странния укротителъ и послѣ изчезна въ храсталацитѣ.

Човѣкътъ ме вдигна, изми ранитѣ ми, направи ми прѣвръзка съ листа и я прѣвърза съ лияни; послѣ, като ми пригответи лѣгло на една съседна скала отиде да търси плодове за нашия обѣдъ. Слѣдъ като ядохъ и спяхъ, той се съгласи да говори. Ти отгадавашъ, кой бѣше моятъ спасителъ, заключи Андреасъ, слѣдъ една минута мълчание.

* * *

Една вечеръ, като дойдохъ у тѣхъ, заварихъ ги да правятъ приготвление за едно нейно пѣтуване: една нейна болна интимна приятелка я викаше, и тя трѣбваше да трѣгне незабавно съ нощния експресъ. Изпратихме я до гара Аустерлицъ. Слѣдъ трѣгването на експреса, Андреасъ ми прѣдложи да направимъ ношна разходка по полето. Азъ съ радостъ приехъ това: ношна разходка съ такъвъ единъ приятелъ бѣше цѣло щастие. Прѣдложихъ да вземемъ околорѣстната желѣзница, за да дойдемъ по-скоро до въздуха и мълчанието на полето. При разходката Андреасъ ми разправи за нѣкои отъ споменитѣ си отъ Азия:

— При първото си пѣтуване до Ласа изпитвахъ силна морална атака, подобна на она, за която вие ми бѣхте говорили. Но и други грижи ме бѣха сполетѣли. Бѣхъ миналъ прѣзъ Туркестанъ, и оттамъ трѣгнахъ за Тибетъ. Вече трети пѣтъ сѣдбата ми ме водѣше при снѣжнитѣ Хималайски самоти. Далечъ да ме обезсърчатъ студътъ, умората, гладътъ, мъчителнитѣ изкачвания, опаснитѣ слизания, буратѣ, ужаснитѣ оптични измами, — нищо за менъ не се сравняваше съ радостъта да си напълня дробоветѣ съ ледения въздухъ, идещъ отъ върховетѣ и да се упия вечеръ отъ гледката на великолѣпния небесенъ сводъ, да вкуся отъ вълшебния изгрѣвъ и отъ трагичната музика на краскитѣ при слънчевъ залѣзъ, да се потопя въ тихата красота на нощъта, когато луната освѣтява дълбокото мълчание, нарушавано сегисъ-тогисъ отъ вика на нѣкое животно, което е на ловъ

*) Провансъ — провинция въ Франция.

въ дъното на долините. Какъв миръ чувствувахъ тамъ! Въ този безкраенъ миръ, неподвиженъ и богатъ съ гледки, величието на видимата природа издига сърцето къмъ „Невидимия“. Изкуственото и безполезното падатъ като сухи кори. Тогазъ най-слабата молитва, която извира отъ сърцето, може да оиде до Небето, и Любовта да слѣзе въ душите. Не е случайно, дѣто най-важните епизоди въ историята сж ставали на плачините: Меру, Небо, Хоривъ, Таворъ сж мѣста, от-дѣто съ свѣрхестествено усилие се издига молитвата на Учителите на Посвещението. Планинскиятъ въздухъ е по-чистъ; горскиятъ ароматъ развива гърдите. Обширните хоризонти изострятъ погледа. Прѣскачането на стрѣмните пропасти усилва мускулите; непрѣдвидените катастрофи отъ снѣжните прѣспи подчиняватъ нервите на контролата на бързодѣйствущата воля. Смотата и тишината разширяватъ душата и я правятъ жадна да почувствува лѣха отъ мистичните върхове.

При туй свое пжтуване минахъ прѣзъ разни вжтрѣшни и вжн-шни изпити. Тамъ се срѣщнахъ съ едно лице, което вие сте срѣщали вече, каза Андреасъ. Той пристигна съ единъ керванъ отъ китайски търговци и намѣри, че здравето ми имъ нужда отъ по-мекъ климатъ и ми прѣдложи да слѣза съ него къмъ Индия. Азъ приехъ. Колко очарователно бѣше това пжтуване прѣзъ мълчаливи долини, подъ сѣнката на борови и брѣзови гори; отъ врѣме на врѣме срѣщаме малки кафяви мечки и маймуни; сивиятъ орелъ ни слѣдваше отъ висините. Европейски планински цвѣта: люгичега, люлякъ, повѣгъ, съсънь се увеличаваха, колкото повече слизахме къмъ плодородните бърда на високия Непалъ. Стигнахме до Калкута. И въ течение на тѣзи три мѣсеци колко живи уроци научихъ отъ този тайнственъ спжтникъ, когото не вѣрвахъ вече да срѣщна на тая земя.

* * *

Когато Андреасъ млъкна, слънцето бѣше се доста издигнало и бѣше вече топло. Той прѣдложи да поспимъ 1-2 часа слѣдъ нощната разходка на едно мѣсто, избрано отъ него. Слѣдъ това слѣзохме при единъ неговъ познатъ селянинъ чифликчия. Слѣдъ половинъ часъ прѣстояване при него, продължихме разходката:

Стана дума за отварянето на вжтрѣшното зрѣние. Азъ казахъ:

— Нали има хора, които знаятъ, които могатъ? Има единъ човѣкъ, който е може би много далечъ и може би много близо, . . . този, за когото вие приказвахте, казахъ азъ, мислейки за спжтника на Андреасъ, за когото той ми разказа сутринята. Азъ не можехъ да не свърка този спжтникъ съ спомена за непознатия, който предсѣдателствуваше при погребението на Дезидериусъ, и за онзи минавачъ, когото бѣхъ срѣщалъ сутринята при първото си посѣщение у Андреасъ.

Андреасъ каза:

— Труденъ пжтъ, прахъ, пжтъ безъ сѣнки, високини, тъмни проходи, дѣто разбойници простиратъ примки въ нощта. . . (и вне-

запно гласът му прозвуча като ударъ на виолончело): и когато краката се окървяватъ, когато човѣкъ се облѣе съ потъ, съ издрани коленѣ, съ празенъ коремъ, пакъ трѣбва да напръдва, каза той съ необикновено съсредоточаване на енергията.

Молитвата

Всѣки ще разбере интереса ми, който хранѣхъ къмъ тѣзи разкрития на Андреасъ, като се обърне внимание на обстоятелството, че въпрѣки многобръснитѣ неуспѣхи; които имахъ при търсене на истински Учителъ, бѣхъ запазилъ ентусиазма на младостта си и твърдата увѣреностъ въ успѣха. Тѣзи, които сж хранили сжщото чувство прѣзъ цѣлия си животъ, ще ме разбератъ.

Андреасъ ме остави за малко врѣме и четвъртъ часъ вървѣ самъ по пѣтя. Когато отново се присѣдини къмъ мене, азъ пазѣхъ мълчание, незнаейки, какъ да подкача разговора. Той заговори прѣвъ.

— Да, докторе. вървай ми, изпититѣ, за които говори Ямблихъ, послѣ Рагуилскиятъ кладенецъ, олимпийскитѣ пещери, мистериитѣ на Самотраки, подземията на Брамачария, драконитѣ, които прѣчатъ на жѣлтия да се изкачи на колата на Неизмѣнния, — прѣбиваването на нѣкои отъ тѣзи мѣста или присѣтствието на нѣкое отъ тѣзи сжщества не изисква по-голяма енергия, отколкото непрѣкъснатотъ и просто всѣкидневно усилие къмъ Свѣтлината на Свѣтлинитѣ. Въ това изкачване има моменти, дѣто никой — слушате ли, никой — не би ималъ достатъчно сила да си отвори очитѣ, ако единъ ангелъ не е изпратенъ . . . Докторе, това ви говори за молитвата! Заровениятъ въ земята камъкъ не се ли стрѣми къмъ свѣтлината? Растението не пробива ли почвата, за да намѣри свѣтлината? И заѣроветѣ се спиратъ прѣдъ слънцето поне веднѣжъ на день. Океанътъ се повдига редовно при срѣщата на небеснитѣ течения, които го оживѣватъ. Ако съвършенството и идеалитѣ не сжествуваха, Провидѣнието би ли посадило чувство за тѣхъ въ глѣбинитѣ ни?

Азъ останахъ дълго врѣме на тъмния пѣтъ, за да си повтора тѣзи думи. Тѣ ми се струваха тъй скжпоцѣнни и окончателни! Никога не бѣхъ чувалъ подобни. Чувството ми бъркаше да разсждавамъ; всичко, което можехъ да направя, бѣше да ги запечатамъ въ паметта си.

ТЕОФАНЪ

Андреасъ ми каза:

— Човѣкътъ, за когото искахте да ми говорите, докторе, е сжщиятъ, когото сте видѣли нѣкога при погребението на Дезидериусъ. Въ Европа той се нарича Теофанъ. Азъ го срѣснахъ за трети пѣтъ въ Ласа, дѣто се бѣхъ установилъ, идейки отъ Сиамъ, но слѣдъ извършването на голѣмъ кржгъ прѣзъ Китай, Монголия и Киаша.

Винаги съ удоволствие си спомнямъ за тѣзи пѣтувания, за тѣзи пѣтища прѣзъ джунглитѣ или степитѣ, за силуетитѣ на събуденитѣ звѣрове въ високитѣ трѣви. Отъ врѣме на врѣме виждамъ черната кжщичка на нѣкой отшелникъ, послѣ рѣдкитѣ другари въ пѣту-

ването: англичанинъ или американецъ или нѣкой туземецъ, облѣченъ въ бѣло; възприемашь величието на високитѣ вѣчни снѣгове, като че надвиснали надъ главитѣ ви величествената меланхолия на пѣсчинитѣ или трѣвни пустини. Така се научихъ да намирамъ хубавото, кое то царува въ всичко и навсѣкждѣ

Бѣхъ напусналъ Деканскитѣ брамини защото, уморенъ отъ сухитѣ изучавания на окултната физикъ, излѣвахъ се да проникна по дълбоко въ индуската душа Пристигнахъ въ Бенаресъ снабденъ съ всички писма за необходимо въвеждане, тъй че прѣзрението което вдъхваме на ориенталцитѣ да бѣже само леко недовѣрие Защото учтивостта на тѣзи хора е една приятна ирония за онзи, които знае истинскитѣ чувства спрямо „гѣзи, които ядатъ крави“, — както тѣ ни наричатъ. Въ нѣколко мѣсеца наши чиновници или учени не могатъ да счезлятъ довѣрието на единъ ориенталецъ; всѣка една отъ двѣтѣ раси, източна и западна, се смѣта по-горна.

Изпърво се вслухъ въ изучаването на естествениѣ науки, но отъ моитѣ опити не достигнахъ до задоволителни заключения Тогазъ прѣдприехъ пѣтешествие въ Ява, послѣ къмъ равнинитѣ, слѣдъ което се върнахъ въ планинитѣ.

При второто си прѣбиваване въ Хималаитѣ имахъ изпити, чието разяснение ми даде послѣ Теофанъ при четвъртото си посѣщение при менъ.

Тѣй като знаехъ да пиша тибетски, получихъ високъ рангъ въ йерархията, и бѣхъ помощникъ на главния астрологъ въ едно селище, наречено Перунъ Мебру.

Една сутринъ прѣзъ това врѣме отново се видѣхъ съ Теофанъ. Той имаше все сжщото лице, както прѣди 20 години, но изразътъ на тѣзи чѣрти бѣше измѣненъ, макаръ и всички линии на тѣлото му и всичкитѣ му движения да носеха отпечатъкъ на сжщата свѣрхчовѣшка мощъ.

Теофанъ ме съгледа и дойде при мене засмѣнъ. Хванахъ ржката, която ми подаде, и едно неизразимо чувство ме обхвана, почувствувахъ се въ едно море отъ свѣтлина. въ една кротостъ и безкрайна сила. Отъ сърцето до върха на прѣститѣ всички клѣтки на тѣлото ми треперѣха отъ сжщото чувство на освобождение, като че ли бѣхъ излѣзълъ отъ дѣното на една тъмница на чистия въздухъ, който облѣхва върховетѣ при слънчевъ изгрѣвъ.

— Какъ сте, ми каза той, и какъ е Стела?

При тѣзи спомени Андреасъ прѣкъсна, за да се усмихне тихо, и послѣ продължи:

— Исахъ да му разправа за дѣйността си въ зрѣлата си възраст, но той ми каза: „Скоро ще се видимъ“ и ме напусна съ единъ чуденъ погледъ, който вие може би ще научите. Тѣзи които го придружаваха и които се бѣха спрѣли на извѣстно разстояние, продължиха пѣтя си заедно съ него Азъ останахъ да гледамъ атлетическия му силуетъ, додѣто при единъ завой на пѣтя той се скри отъ погледа ми, и азъ дойдохъ на себе си отъ онзи екстазъ, който ми бѣше причинила срѣщата съ него. Такава бѣше третата ми срѣща съ него.

(слѣдва)

Мара Бѣлчева

Когато бѣхъ. . . .

Когато бѣхъ за погледа имъ празникъ,
весталка, неразбулена мечта, —
не се докосваха до менъ съблазни;
гнѣздото си азъ свивахъ въ пѣсенъта

Молигвата си кжпехъ въвъ зората.
Надъ розовитѣ снѣжни висини,
предъ мене се усмихваше джгата.
Дружахъ съ орли, елени и сърни.

Морето си издигаше гърдитѣ
и кораба ми съ дѣвственни платна
на свойта мачта нижеше звѣздитѣ:
и озарена въ бѣла свѣтлина,

въ сѣнътъ си бдѣхъ, сънувахъ се на яве;
и въвъ стихитѣ дома си бѣхъ.
Не хвърляхъ мрежата си въ земна слава,
не чувахъ ехото на ничий грѣхъ.

Подъ ясный сводъ, въ чаровната градина,
берѣхъ цвѣтя за скърбнитѣ сърдца.
Отъ Божий образъ всѣкоя картина —
прилиташе съ невидими крилца. . . .

Псалми за живия Богъ.

(Продължение).

Псаломъ единадесети: ЛЮБОВЪ.

Любовъ е Твоего име.

Вѣкове трѣбваше да мълчи сфинксътъ въ пустинята; вѣкове дълги трѣбваше жестокиятъ самумъ да хвърля пѣсъкъ върху него и слънцето трѣбваше милисни пжти да прѣброди небесната ширь, догдѣто се роди пророкътъ, койго каза, че името Ти е Любовъ!

Тая малка дума разкъса мрака на дълга нощъ, легнала надъ свѣтоветъ. Огъ нея научихме, защо живѣе мравката и защо летятъ слънцата по своитѣ безкрайни пжтища, — далеко въ безмѣрната пустота на Вселената.

Както май ата, която никое повеление, освѣнъ любовта, не я държи будна надъ спящия младенецъ, така Ти си буденъ — бдишъ, за слънцата, за мравкигъ и за крѣхката чашка на кокичето.

Безумни, ние не знаемъ, че Ти, Твоятъ законъ и стълбоветъ на които се крѣпи свѣта, сж любовъ!

Света дума, на която смисълътъ се не гадае нито отъ знахаръ, нито отъ мждрецъ!

Хвала на нея!

Тя е лозе назрѣло съ тежки, сочни зърна, житница, прѣпълнена съ златно жито, медъ отъ рой пчели, градина съ овошки, пълни съ нектаренъ плодъ!

Твоята Любовь е като гласа на кавалъ, срѣдъ непрогледна гора, въ която сме изгубили пжтеката.

Твоята Любовь е като огънь, който не изгаря, а прѣтворява, разтваря порти, носи възкресение!

Защото си Любовь, живѣемъ ние.

Защото си Любовь, Ти си раздалъ самъ себе си.

Защото си Любовь, ти пакъ се сбирашъ въ Едно-Велико и Недѣлимо.

Защото си Любовь, душата ми се радва тихо.

Защото си Любовь, ржката ми издѣла седмогласна лютня и сърдцето ми изпѣ пѣсень. Не пѣе сърдцето нито за мждритѣ, нито за силнитѣ, — сърдцето пѣе зарадъ Любовта:

Ела, отваряме вратигъ на нашиятъ градъ. Влѣзни. развесели ни, защото си Любовь!

Псаломъ дванадесети: МЛАДОСТЪ.

Младостъ вѣчна, непрестанна младостъ царува въ свѣта. Летятъ години, отминава времето съ нестихващъ бѣгъ, а свѣтътъ живѣе младъ, неуязвенъ отъ неговата шеметна игра.

Никога се не уморяватъ конетѣ, които прѣпускатъ съ слънцето, защото Ти, що ги изпращашъ и ги провеждашъ презъ дванадесетъ царства въ небето, подарилъ си ги съ вѣчна младостъ!

Рѣката съ живата вода блика непрѣстанно. По цѣлата вселена, — на широко се разнасятъ струитѣ на Твоята вѣчна младостъ!

Който живѣе въ Тебе, часоветѣ на живота му сж като часове на утро; усмивката му е като усмивка на дѣте а душата му е пълна съ надежда. Когато скръбна есенъ покрие съ умора гората, и вѣтрѣтъ отбрули посърнали листа, душата му не скърби, защото тя е вѣчно въ обновителната пролѣтъ на Твоя духъ.

И въ смразенитѣ зимни дни той живѣе съ днитѣ, когато прелѣтнитѣ птици на ята пристигатъ отъ далеко, Той помни деня на своята пролѣтъ, както косѣтъ не забравя сливата съ малката градина, кждѣто скритъ подъ клонитѣ, обсипани съ бѣли цвѣтове, подсвирва на дѣцата.

Лѣтятъ години. Прѣминаватъ тежки вѣкове, а ти си вѣчно младъ и неуморимъ!

Пѣвци, нагласете струни и запѣйте хваление за обновителния духъ, що тече на звѣздни рѣки по цѣлата вселена!

Псаломъ тринадесети: НЕБЕ.

Небето е прѣстолъ на Твоето царство, въ което криешъ великитѣ Си тайни. Небето е свѣтъ, въ който прѣбждватъ светитѣ знахари и тия, що познаватъ частъ отъ пжтищата Ти.

Небето е радостта на праведнитѣ и утѣха на тия, които протѣгатъ ржцѣ къмъ Тебе. По него пишешъ ти знамения съ звѣзди и огнено писмо.

Направи небе цѣлата вселена!

Направи земята ни пжтъ къмъ небето. И когато ногата ни допира земна твърдъ, душата ни въ небето да пребждва.

Не само купола на нощта и лазурната дреха на деня сж небе. Небето е съкровище, което носимъ въ себе си запечатано съ седемъ ключа.

Небето е въ насъ, както ние въ него!

Хвала на Любовъта, която разтопява ледоветѣ на сърдцето и ни дава небето даръ

Хвала на мждростъта, която чупи печатитѣ на седемъ тайни и ни повежда къмъ небето.

Хвала на истината, която разсича тъмния покровъ и ни показва свѣтлината-езика на небето!

Псаломъ четеринадесети: ОКО.

Едно око е будно всѣки мигъ: окото, което вижда сърдцето и познава помислитѣ. Нѣкога то гледа прѣзъ очитѣ на малкитѣ дѣца, а други пжтъ съ погледа на мждрецитѣ.

Въ яркия день и въ тъмната нощъ, усѣщаме погледа на свѣтата зѣница.

И слънцето е огнено око въ небето. То ни гледа отъ ранина до залъзъ, до когато на небето се отворятъ другитѣ безброй очи, прѣзъ които пакъ ни гледа вѣчно Будниятъ!

Живѣе Единъ, чието око не затваря умората.

Благословена Неговата вѣчна будность.

(слѣдва)

Иванъ Изворовъ

I. Стремежътъ на потока.

— Какво е моето предназначение въ свѣта, о, свещена майко? запита потокътъ нимфата, която го бѣше родила въ недрата на високитѣ планини.

— Да бждешъ носителъ на живота, който ти дадохъ и да намѣришъ океана, който е твой баща, рече нимфата и благослови своята рожба.

— Но какъ да сторя това, о, божествена майко? запита отново потокътъ.

— Слѣзъ въ долинитѣ, къдѣто протича голѣма рѣка, която знае пътя за океана. Тя ще те заведе, каза нимфата и отново се издигна къмъ облацитѣ, откъдѣто бѣше слѣзла.

Съ буенъ стремежъ и радостна пѣсень се спусна потокътъ къмъ долинитѣ да намѣри голѣмата рѣка. Водитѣ му носѣха свещенъ животъ и непрѣривенъ копнежъ да види океана. Първи го видѣха феитѣ и направиха своитѣ градини за цвѣтя по неговитѣ брѣгове.

— Водитѣ му сж чисти като росата, и подобно на росата, която се обръща на бисери отъ лжчитѣ на слънцето и въ бисеренъ блѣсъкъ отразява свѣтлината, той ще бжде огледало, което ще отразява красотата на живота, говорѣха феитѣ, като поливаха цвѣтята си.

— Животътъ е радостна усмивка, радостенъ погледъ и радостно докосване на слънцето, което вѣчно кичи своя пътъ въ блѣсъкъ, гозорѣха въсторжено розитѣ, когато се разцвѣтѣха и гледаха своитѣ образи въ водитѣ на потока.

— Животътъ е свещенъ копнежъ, свещена мечта, непрѣривно жертвоприношение на слънчевата свѣтлина, която служи на Бога-любовъ, шепнѣха карамфилитѣ, каго гледаха своитѣ бѣли кждри, отразени въ водата.

— Животътъ е непрѣривно сияние, непрѣривно творчество на Бога — любовъ, който шествува върху свѣтлината и непрѣривно дава себе-си въ даръ на творенията, мълвѣха теменугитѣ въ своята замечтаностъ,

— Животътъ е вѣчна музика, която вѣчно се носи отъ свѣтлината, родена отъ самата нея, и която е словото на Онзи, чиято сжщностъ е началото на творенията, казваха нарциситѣ въ своята величествена замисленостъ.

— Животътъ е вѣченъ стремежъ къмъ свѣтлината, непрѣривна молитва къмъ нея, говорѣха зюмбюлитѣ, като се възхищаваха отъ красотата на цвѣтоветѣ си.

— Азъ съмъ щастливъ, защото животътъ ми бѣше служене на цвѣтята, които носятъ красотата на Бога — любовъ, рече потокътъ, когато стигна голѣмата рѣка и се влѣ въ нея, за да отиде въ океана.

II. Нарцисъ.

— Нарцисъ! Ти, който си най-нѣжниятъ мечтателъ и най-красивиятъ отъ художниците на слънцето измежду цвѣтята, научи ме да направя живота си подобенъ на твоя, защото азъ те обичамъ о, нарцисъ! говорѣше момъкътъ, като стоеше на колѣнѣ прѣдъ нарциса и искаше да стане художникъ, подобенъ на него.

— Азъ се научихъ дълго врѣме да мисля за диаманти и сапфири, за бисери и рубини, които се цѣнятъ по-високо отъ всичко на земята, защото сж най-красивитѣ скъпоцѣнности; и направихъ диаманти, сапфири, бисери и рубини отъ мислитѣ си и все пакъ живота ми не е щастливъ, защото тѣ не могатъ да създадатъ красота, която да те наподобява. Коя е тайната, съ която си постигналъ всичко това, което те прави вълшебенъ о, нарцисъ? продължаваше да говори момъкътъ.

— Азъ съмъ свещена приказка за слънцето и за звѣздитѣ, рече нарцисътъ, и ако искашъ, мога да ти говоря само за тѣхната свѣтлина. Научи се да мислишъ за вѣчната на слънцето и на звѣздитѣ, която непрѣривно носи творчеството на Вѣчния. Свѣтлината на слънцето и на звѣздитѣ е вѣчна музика, непрѣривно говори за Този, Който е утѣшението въ скръбта, надеждата въ отчаянието, обаянието въ красотата и вълшебното въ нѣжността; Този, Който е сиянието въ свѣтлината, сбъдването въ мечтитѣ и копнежътъ въ желанието. Научи се непрѣривно да Го търсишъ и непрѣривно да Го носишъ въ себе си като копнежъ, научи се да обичашъ свѣтлината на слънцето и на звѣздитѣ, и ще станешъ като менъ

Амриха.

(Разказъ).

Да, ето, това е вече послѣдната книга, която изчитамъ. Всички писачи подъ Нероновия скиптъръ сж прѣгледани; тѣ ми дотегнаха; все по единъ и сжщъ начинъ пишатъ; не ме задоволяватъ тѣхнитѣ умувания; нищо особено не пишатъ, това, което тѣ пишатъ, всѣки малко по уменъ човѣкъ би писалъ.

Съ такова мжчително чувство захвърли младиятъ римлянинъ Оронций и послѣдната книга отъ своята грамадна библиотека

Оронций бѣше високъ, строенъ, около 30 год мжжъ, живѣеше въ единъ отъ по-крайнитѣ квартали на Римъ, въ една малка, но хубаво спретната къща, заобиколена съ доста голѣма градина, засѣнена съ породисти дървета, които бѣха образували една естествена

граница между него и външния свѣтъ на удоволствията. Въ този при-туленъ кжтъ, той бѣше напълно се отдалъ на това, да задоволи своята неугасима жажда за знания, и до тогава той бѣше прочелъ всички по-важни съчинения, съ които разполагаша по онова врѣме римската империя, прѣстола на която тогава бѣше заетъ отъ Нерона. Но всичко това далечъ не бѣше въ състояние да го задоволи; той бѣше недоволенъ, чувствуваше една празнота, една тежостъ, като че ли нѣщо иска да го задуши.

Една сутринъ Оронций бѣше станалъ по рано, отколкото си бѣше прѣдписалъ. Врѣмето бѣше великолѣпно: топло, свѣжо, пролѣтно утро. Въ него, безъ да знае защо, се зароди едно желание за разходка.

Когато излѣзе вънъ отъ града по направление къмъ изтокъ, обърна се и задъ себе си видѣ единъ съ особена външность човѣкъ. Чъртитѣ на лицето му съ своигѣ хармонично съчетани форми, дълбокиятъ му проникателенъ погледъ, крѣпката му стойка вдѣхнаха едно чувство на благоговѣние у Оронций, чувство, което никога до тогава не бѣше изпитвалъ. Между тѣхъ по най-естественъ начинъ се начена разговоръ отъ най-обикновенитѣ. Разговорътъ незабѣлѣзано прѣмина къмъ отвлеченото, кждѣто непознатиятъ така увлекателно говорѣше, съ такъвъ похватъ, така убѣдително, както може да говори само човѣкъ, който е провѣрилъ и изпиталъ всичко това. Оронций стоеше очуденъ: той мълчеше и слушаше; никога не бѣха му говорени такива нѣща. Не само това, но никота не можеше да си прѣдстави, че единъ човѣкъ можеше да знае толкова и такива страни нѣща. Изгрѣ слънцето, дигна се доста високо а разговорътъ все продължаваше; врѣмето минаваше съвсѣмъ незабѣлѣзано. Най-послѣ странникътъ се спрѣ и завърши съ думитѣ:

— Ние твѣбва да се раздѣлимъ.

Тѣзи думи като съ ножъ прорѣзаха ушитѣ на Оронций. Едно чувство на скръбъ го обзѣ, като кога човѣкъ ще изгуби нѣщо много цѣнно. Наистина този човѣкъ му бѣше особено добръ прилегалъ; въ него Оронций видѣ оня бистъръ изворъ, който задоволяваше неговата жажда за знания.

— Откъдѣ си? Защо не останете при мене още, запита съ слабъ и запавенъ гласъ Оронций.

— При васъ не мога да остана, отвърна странникътъ.

— Тогава азъ не мога ли да дойда съ тебе?

Малко мълчание, въ което странникътъ потъна въ съзерцание, слѣдъ което сладко и звучно се чу думата „може“.

— Тогава кждѣ живѣете, на кждѣ отивате, азъ искамъ още сега да тръгна слѣдъ васъ.

— Азъ ида отъ далечъ, отъ изтокъ, отъ Индия, Египетъ.

— Ще дойда, искамъ да дойда съ васъ, па макаръ и на край свѣта, възкликна радостно Оронций, като стисна ржката на странника и я доближи до устнитѣ си.

— Пригответе се утрѣ. Прѣди да изгрѣе слънцето, ние ще тръгнемъ.

На другия день сутринъта, когато звѣздитѣ страхливо бързаха да се скриятъ отъ погледа на дневното свѣтило, слънцето, двѣ фигури, приличащи на сѣнки, бавно и ритмично се движеха по ши-

рокия път, що излиза отъ източната страна на голѣмия градъ. Това бѣха Оронций и странникътъ.

Изгуби се Оронций за дни, мѣсеци и години за своитѣ близки и малкото приятели, които имаше въ Римъ.

Единъ день, дѣнь, въ който нѣмаше животъ, който да не се радваше на прѣкрасното синьо небе и на топлитѣ меки лъчи на слънцито, привечерь, тъкмо тогава, когато слънцето крачеше вече бързо къмъ нощнитѣ си чертози, по пътя, който влизаше отъ източната страна на Римъ, се движеше самотно единъ пътникъ. Личеше, че идѣше отъ далечъ. Той имаше бавенъ, но ритмиченъ ходъ, въ който не проличаваше нѣкаква особенна умора. Едва можеше да се познае, че това бѣше Оронций. Почти нищо не бѣше останало отъ прѣжнитѣ му черти. Какво можеше тъй много да измѣни неговото лице, климата на другитѣ страни или що? Не, само единъ новъ начинъ на мислене, само единъ новъ начинъ на чувствуване, само единъ новъ начинъ на дѣйствия могатъ да нанесатъ такива рѣзки промѣни. Това ново той бѣше приелъ отъ онѣзи източни мждреци на Индия и Египетъ, при които той бѣше заведенъ отъ онзи знающъ странникъ, който бѣ членъ отъ тѣхното общество. Тѣ бѣха хора, които така много се различаваха отъ хората, които Оронций бѣше виждалъ, че не можеше да става рѣчь за каквото и да било сравнение.

При тѣзи хора на дълбоцитѣ истини, които бѣха скрити за свѣта, при тѣхъ той живѣ, при тѣхъ той се учи, при тѣхъ той се възпитава. Тѣ му показваха пътя къмъ истинското знание, задоволиха неговия жаръ, запознаха го съ това, което никога не бѣше чулъ и никога не мислѣше, че може да чуе. Животътъ му при тѣхъ внесе елементи, които дадоха цѣненъ смисълъ на живота му.

Така обновенъ и изпълненъ съ новъ импулъс, Оронций отново се засели въ Римъ. Единъ день, разхождайки се изъ улицитѣ на голѣмия градъ, видѣ едѣ 10 годишно момиченце, грозно, изцапано, несрѣсано, да играе по мръсната улица. Всичко това обаче съвсѣмъ не му попрѣчи да обърне внимание на дѣтето, не само това, но и да изпита, безъ да може да си даде смѣтка, силни чувства на симпатия. Той отива при него, запитва го това, онова, за баща му, майка му, но неговото гласче едвамъ изявяваше своето съществуване и едва можеше да даде, каквито и да било обяснения. Една стара жена, която се намираше близко тамъ, чу тѣхнив разговоръ и спаси положението, като се намѣси.

— Не, каза тя, то нѣма нито баща, нито майка, азъ съмъ го прибрала при себе си, но едва мога да се грижа за него; нѣма кой да го гледа; азъ едвамъ изкарвамъ за коричка хлѣбъ.

— Да го взема при себе си. Бихте ли ми го отстъпили? каза Оронций.

— Вземете го, азъ виждамъ, че вие сте богатъ и при васъ то ще бѣде добре, и колко още добръ, отвърна бабата.

Оронций поправи дрѣшкитѣ му, благодари на бабичката, даде ѝ нѣколко златни монети, сбогува се, и като хвана дѣтето за ръка, поведе го къмъ къщи. Бабаа бѣше извънъ себе си отъ радостъ прѣдъ вида на златнитѣ монети. Името на дѣтето бѣше Амриха.

Оронций рѣши въ себе си да му даде по възможностъ най

доброто възпитание, съ което можеше да се разполага. И наистина, тя начена усърдно да се занимава, като посещавахе школата на Сенека, запозна се с гръцката култура, съ една рѣчь, тя застъпи всичко, що бѣше въ услуга на тогавашното образование.

Откакъ Амриха постъпи въ школитѣ, промѣнитѣ въ нейното лице се извършваха поразително скоро, благодарение на това, че нейниятъ животъ се отличавахе съ абсолютна безукоризненостъ по отношение на моралъ и усърдно занимание, което бѣше едно слѣдствие и отъ влиянието, което упражнявахе върху нея добръ възпитаниятъ и високоинтелегентенъ Оронцій. Когато стана на 16 години, красотата ѝ можеше да съперничи съ тая на най-красивитѣ римлянки.

Още когато бѣше малка, бѣше наречена „приятелка на животнитѣ,“ поради нейната отзывчивостъ на страданията на хората и животнитѣ. И по послѣ тя проявявахе голѣма нѣжностъ доброта и разумностъ спрѣмо всички околни, особено спрѣмо живущитѣ въ крайнитѣ квартали. По край науката и философията, която Амриха изучавахе при най-виднитѣ тогазъ учители, Оронцій я запознавахе съ онѣзи дълбоки принципи и закони на природата, които той бѣше изучилъ. Тя проявявахе удивителна интуиция при изучаването на висшитѣ знания на божествената наука.

Единъ день Оронцій забелѣза че Амриха притежава и нѣщо, което другитѣ нѣматъ; това бѣше голѣмата сила, която се криеше въ нейнитѣ рѣчи. Той видѣ, че когато тя искаше да вземе единъ камѣкъ отъ птеката на градината имъ, прострѣ рѣчка и камѣкътъ самъ дойде при нея.

Съзнавайки ползата, която може да и донесе тази сила, както на нея, тъй и на околнитѣ, той рѣши да я насочи въ единъ пѣтъ, въ който тя да употреби силата си за добро. А по това врѣме не-принуденитѣ ѝ обноси, отмѣрената ѝ и плавна рѣчь съ всѣкога подобрани думи, и придаваха особенъ отгѣнѣкъ на благородство. За нея се говорѣше като за сжщество, което прѣска наоколо радостъ съ присжгствието си.

Веднѣж, когато Амриха минавала по една отъ главнитѣ улици на Римъ, Неронъ я съгледалъ и заговорилъ съ нея. На края на разговора казалъ:

— Елате довечера въ двореца.

Вечерята тя отишла. Неронъ мислѣлъ да си поиграе съ нея, да разполага съ нея, както си иска, тъй като това той считалъ като нѣщо напълно оправдателно за себе си. Влѣзълъ при нея и съ всичката надутостъ и жажда за удоволствие, я хваналъ.

Нито единъ мускулъ не трепналъ отъ спокойната и и крѣпка стойка. Тя вдигнала рѣката си, и Неронъ увисналъ на въздуха. Той се намѣрилъ въ чудо; никаква смѣтка не можелъ да си даде за това, което става ю съ него. Чувствувалъ само страшно безсилие и никаква опора подъ нозетѣ си. Нейниятъ строгъ, ясенъ и дълбокъ погледъ го накаралъ да потръпне; уплашилъ се той и за прѣвъ пѣтъ почувствувалъ своето нищожество, и че това слабо сжщество по-форма далечъ го прѣвъзхожда по съдържание.

— Моля ти се, извикалъ Неронъ, освободи ме отъ това положение, и ще те оставя свободна.

Тя си отмахнала ръката, и той се отпусналъ на земята. Но Неронъ, отвикналъ да държи сметка за обѣщанията си, не мислѣлъ така лесно да се остави, и посегналъ втори пѣтъ, но отново се намѣрилъ въ сѣщото положение. Тогава Амриха отворила вратата и си излѣзла. Пазителитѣ преториянци се втурнали къмъ нея съ желание да я спратъ, но всѣки, който дръзвалъ да се доближи до нея, увисвалъ въ въздуха.

На другия день мѣлва за това събитие се носѣла въ цѣлия Римъ. Никой не смѣлъ да безпокои Амриха; тя помагала на бѣднитѣ и носѣла утѣха на онеправданитѣ. Неронъ издалъ строга заповѣдь никой нищо да не говори за нея.

Забрави се Амриха, но само въ паметта на онѣзи, за които тя бѣше изобличение съ безукоризненото си държане. Обиче хората на доброто я имаха за образецъ, примѣръ за подражание и не я забравиха.

П. Г. Пампоровъ.

Бунтътъ на Синоветѣ Божи.

По цѣлий свѣтъ сърцата копнѣятъ за Любовь, а срѣщатъ вражда да да царува!

По цѣлий свѣтъ умоветѣ търсятъ свѣтлина, а блуждаятъ въ сѣнникитѣ на иллюзиитѣ.

По цѣлий свѣтъ душитъ чезнатъ за свобода, а тънатъ въ веригитѣ на робството, грѣха и прѣстѣпленieto.

И ето, надъ тази окървавена земя се възвѣства вече бунтътъ на Синоветѣ Божи! Великата война за свобода, любовь и свѣтлина е обявена и нѣма да се свърши, докато не се извоюва побѣда!

Бунтътъ на Синоветѣ Божи! Разумниятъ бунтъ на свободнитѣ души. Това е бунтътъ на свѣтящитѣ души, които слизатъ на земята за да въдворятъ редъ, правда и миръ! Това е бунтътъ на душитъ, които воюватъ не съ пушка и ножъ, а съ обичъ и свѣтлина. Тѣхнитѣ мисли сж свѣткавици и мѣлнии, а тѣхнитѣ чувства сж кристални струи на планински извори, утоляващи жаждата на уморенитѣ пѣтници въ пустинята на живота.

Съ мощта на свѣтлината — тѣ разпрѣсватъ тъмата, че тѣ сж живи слънчеви лъчи; съ Любовь — тѣ разтапятъ враждата, съ огъня на слънчевата Любовь, защото тѣ сж живи огньове.

Озарени отъ свѣтлина, окрилѣни съ Любовь, душитъ сж свободни вече отъ робството на грѣха и злото.

Бунтътъ на синоветѣ Божи! Тѣ идатъ! Свѣтящитѣ, Бѣлитѣ

Братя, облѣчени въ свѣтлината на Божията Любовь. Тѣ идатъ за сждъ и за правда, за миръ и за обичъ. Тѣ идатъ да въдворятъ царството на Отца си, Царството на Любовьта — че Богъ е Богъ на Любовьта.

Бунтътъ на Синоветѣ Божии! Той е прогласенъ вече! Царството на свѣтлината иде! Душитѣ ще бждатъ свободни, щастливи, радостни.

Тѣ слизатъ — свѣтящитѣ и чиститѣ души отъ снѣжнитѣ върхове на Химаватъ, Монбланъ и Мусалла — тѣ слизатъ! Кой ще ги посрѣщне?

Слънчева Любовь.

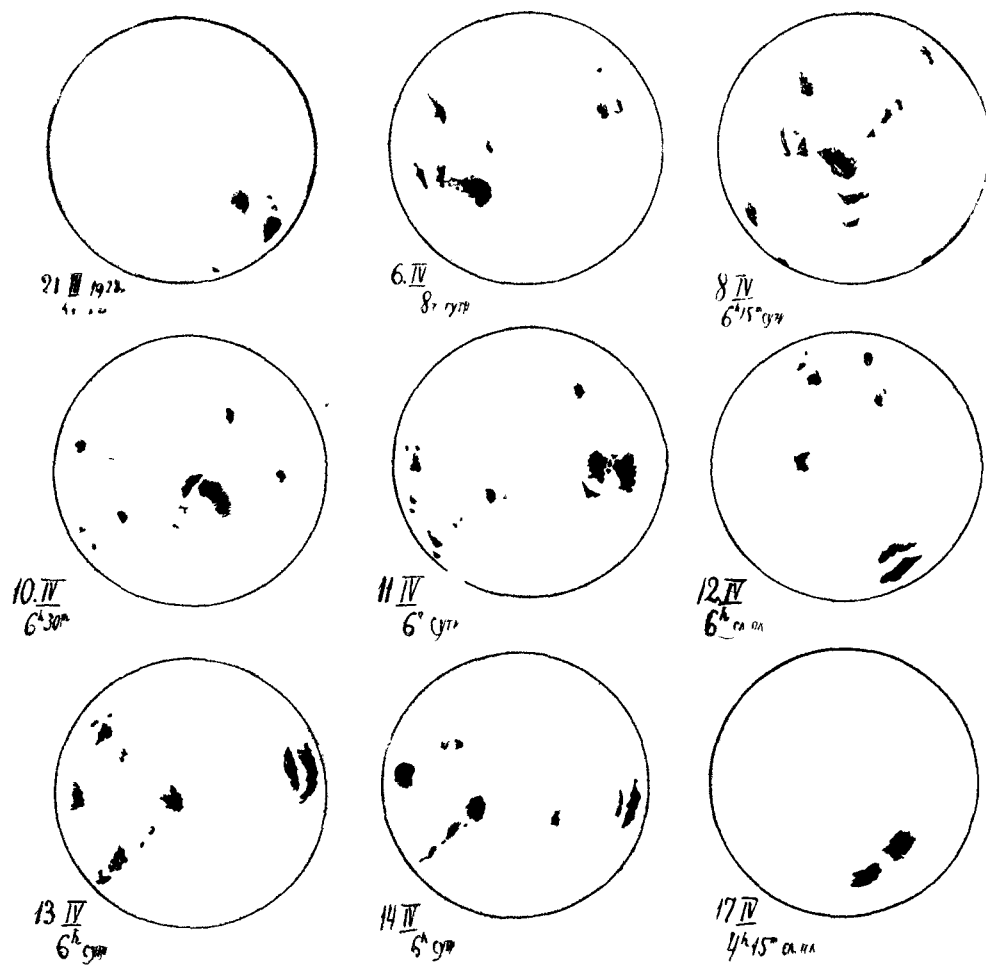
Да любишъ, както Слънцето люби, да любишъ, както изворътъ люби, да давашъ безъ да искашъ, въ това е висшата радостъ и истинска свобода.

Да се радвашъ на цвѣтята и тѣхния дѣхъ безъ да ги кжашъ — това е Любовьта.

Въ мжката на ограничението просвѣтна лжчъ въ душата ми: да любя, безъ да искамъ нѣщо. Да любя, както слънчевиятъ лжчъ. Да свѣтя и да топля съ лжчитѣ на свѣтлата мисль, съ нѣжността на благитѣ чувства. Да летя на крилетѣ на свободната и мощна мисль, съ посланието на Любовьта да помагамъ на всички страдащи души, воювайки съ свѣтлина и огънь.

Бжди благословена, мечта на моята душа! Ти винаги си съ менъ, и ето, ти разкривашъ чудесата на дивна и могща Любовь, която ще прѣобрази свѣта.

Слънчевитѣ петна и априлскитѣ землетресения.

Къмъ статията; „Землетресенията и тѣхното прѣдсказване“.

Идеитѣ и опититѣ на г-жа Фрида Оландѣ Риге. Човѣшкиятѣ жизненѣ ритѣмѣ.

Прѣзъ врѣме на прѣбиванието си въ Берлинѣ въ 1927 година удаде ми се случай да присѣдѣствувамѣ на една интересна сказка на г-жа Фрида Оландѣ Риге. Прѣди сказката единѣ старѣ сухѣ господинѣ съ изгледѣ на учитель по музика изсвири нѣщо на пиано. Рѣчѣта на г-жа Оландѣ бѣше проникната отѣ самоувѣреностѣ. Тя говори на тема: „Човѣшкиятѣ жизненѣ ритѣмѣ и тоноветѣ.“ Покраи темага, резюме отѣ която даваме по-долу, тя изказа и редица странични мисли върху душевнитѣ способности на разнитѣ народи и за връзката между човѣшкитѣ чувства, човѣшкия говорѣ и тоноветѣ на музиката.

Г-жа Оландѣ съ своята бесѣда искаше да обясни, че 'въ' човѣка има такива центрове, съ които може да се чувствува настроението или болестѣа на даденѣ индивидѣ, върху когото е насочена мисълѣта. Тя каза:

— Азѣ не искамѣ да бжда ясновидка, но искамѣ да чувствувамѣ тоноветѣ, които идватѣ отѣ вѣтрѣ, мислитѣ и мждроститѣ, което идатѣ отгортѣ.

Слѣдѣ сказката си г-жа Оландѣ направи нѣколко опити за вѣтрѣшно чувствуване съ субекти, доброволно заявили отѣ публиката. Тя прѣдложи на слушателитѣ си, които иматѣ нѣкоя болестѣ или душевна мжка, да имѣ направи диагноза, безѣ тѣ да казватѣ, отѣ какво страдатѣ и безѣ да се допира до тѣхѣ. И наистина, мнозина се обадиха отѣ мѣстата си като я запитваха да опредѣли, отѣ какво страдатѣ. Госпожата, изправена на сцената, на всѣко запитване се концентрира въ себе си и веднага отговаряше, като опредѣляше болестѣта или разстройството, кждѣ и отѣ какво страда запитвачѣтѣ. И слѣдѣ това съ нѣколко думи даваше съвѣти, какѣ да се лѣкуватѣ.

Когато нѣкои отѣ слушателитѣ я запитваха за диагноза, тя концентрирайки мисълѣта си върху субекта, веднага почваше да чувствува въ себе си болкитѣ, страданията или ненормалноститѣ на запитвача, които тя, слѣдѣ като ги анализира за моментѣ, веднага отблъскваше.

Фактѣ е, че всички слушатели, на които опредѣли състоянието, потвърдиха още въ момента вѣрността на диагнозата ѣ.

* * *

Резюме отѣ опититѣ на г-жа Оландѣ върху човѣшкия жизненѣ ритѣмѣ *):

*) Това резюме съдържа какго идеитѣ на сказката, така и на нейния трудѣ: „Човѣшкиятѣ жизненѣ ритѣмѣ и отношението му къмѣ думитѣ и тоноветѣ. Ново познание и пѣтища за разрѣшение на музикално-художественитѣ и научно-медицински проблеми“

Азъ изхождамъ отъ единъ новъ начинъ на вътрешно прѣживане на художествената фантазия. Може да се каже че изхождамъ отъ събуждането на подсъзнателнитѣ сили, които иначе оставатъ спящи въ човѣка. По този начинъ човѣкъ може при изслѣдването да дойде до познанието на дълбокитѣ духовни и душевни закони. Тѣзи закони сж скрити задъ това, което външно се изявява чрезъ думитѣ и тоноветѣ въ човѣшкия езикъ и човѣшкото пѣние. Тѣзи закони сж също така и основата, първичното, отъ което човѣкъ изобщо е добилъ способността да проявява мисълъ и усѣщания. Тѣзи закони сж въ свръзка и съ физическия организъмъ; тѣ лежатъ въ основата му като първиченъ принципъ като първична сила, която го подбужда къмъ живота и го поддържа. Единъ материалистиченъ мирогледъ може да възрази на казаното тукъ обаче за истинността на тѣзи факти говорятъ доказателствата които могатъ да се приведатъ. Познания относящи се до области, недостъпни за външно наблюдение, правятъ необходими другъ видъ доказателства. Тѣ не сж достъпни за наблюдение съ обикновени физически сътива. Тѣхното познание принадлежи на силитѣ на духовния и душевния човѣкъ. Осективността имъ се гарантира отъ приложимостта имъ въ житейската практика въ всички области и отъ отварянето на нови перспективи за плодотворна научна и художествена дейностъ и за разрѣшението на неразрѣшенитѣ загадки на живота. Само на кжсо мога да съобща същественото отъ новитѣ изслѣдвания. То се състои въ познанието на особенитѣ отношения на гласнитѣ и тоноветѣ къмъ човѣшкото тѣло. Ритъмътъ отъ седемтѣхъ основни тона на гама до мажоръ съответствува на житчениа ритъмъ на 7 органи и системи отъ органи. Като говоря за този ритъмъ на тоноветѣ не подразбирамъ за броя на трептенията, които могатъ да се усѣтосятъ и измѣрятъ външно. Този ритъмъ трѣбва да се разбира като единъ видъ движение, сродно съ начина на жизнената дѣйностъ на въпроснитѣ органи. Съществуватъ слѣднитѣ отношения

1) Сърцето (като централенъ органъ на кръвообращението) — реагира на тона до.

2) Дихателната система — ре,

3) Черниятъ дробъ — ми

4) Бжбрецитѣ — фа,

5) Далакътъ — солъ

6) Жлъчниятъ мѣхуръ — ла

7) Храносмилателната система — си.

Освѣтъ дѣйствието върху тѣзи органи, съществува и друго едно дѣйствие което има връзка съ опредѣлени точки на главата. Тѣзи точки сж центрове на лъчеизпускания на тоноветѣ които се усѣщатъ отъ долнитѣ органи. Слѣдователно, на всѣки тонъ освѣтъ единъ органъ на трупата отговаря и единъ центъръ въ главата и този центъръ може да се нарече като мѣсто на първия физически обертонъ.

Тѣзи центрове въ главата сж наредени по слѣдия начинъ

1) Ла — между очитѣ вътрѣ въ челната кухина.

2) До — въ центра на главата.

3) Солъ — на шията.

4) Ми — въ срѣдата между точкитѣ до и солъ. Тсноветѣ

си, ре и фа сж въ междинитѣ между другитѣ тонове, както сж наредени въ гамата до мажоръ.

Сърцето има опредѣлено отношение къмъ тона до. Освѣнъ това то е централенъ органъ за възбуждане на отдѣлнитѣ органи и за създаването на основния тонъ въ долния органъ съ своя обертонъ въ главата.

При полутоноветѣ дѣйствуватъ два органа и то така: до диезъ или ре бемолъ — сърцето и дихателната система; фа диезъ или солъ бемолъ — бжбрецитѣ и далакътѣ; и пр.

Има разлика между полутоноветѣ; напр. има разлика между до диезъ и ре бемолъ. При до диезъ участвуватъ два органа: сърцето и дихателната система, обаче повече ще се възбуди сърцето, а въ по-слаба степенъ дихателната система. А при ре бемолъ участвуватъ сжщитѣ два органа, обаче по-силно ще се възбуди дихателната система, а по-слабо сърцето.

Значи всѣки тонъ е свързанъ съ единъ органъ въ трупата и съ единъ центъръ на главата. Подобна зависимостъ има и между гласнитѣ въ говора и тѣзи органи и центрове. За отношенията между гласнитѣ къмъ цѣлия човѣшки организъмъ трѣбва да се спомене още и връзката имъ съ разнитѣ части на крайниците и съ тѣхнитѣ движения.

При изговаряне и усѣщане на гласнитѣ у, а, и дѣйствуватъ несъзнателни сили, които подбуждатъ изобщо къмъ едно движение. Така на гласната у реагиратъ:

- 1) Мишницата (частта на ржката отъ рамото до лакътя).
- 3) Основното членче на прѣститѣ.
- 3) Бедрената частъ на крака.

На гласната а реагиратъ:

- 1) Лакътната частъ на ржката (сувалка и вретено — radius и ulna).

- 2) Срѣдното членче на прѣста.
- 3) Пищѣлната областъ на крака.

На гласната и реагиратъ:

- 1) Долната областъ на ржката отъ китката навънъ (хватката).
- 2) Крайното членче на прѣста.
- 3) Долната частъ на крака отъ глезена надолу (стѣпалото).

Гласнитѣ у, а, и играятъ и друга важна роля. Тѣ сж свързани съ тритѣ страни на душата: умъ, чувство и воля.

Това познание може да има не само музикално-художествена стойностъ, но може да бжде плодотворно и за медицинската наука. Изхождайки отъ тѣзи изслѣдвания, могатъ да се добиятъ резултати, които да ни отворятъ неизмѣрими хоризонти и възможности.

Обективността на новитѣ изслѣдвания може да се установи по слѣднитѣ начини:

1) Култивиране на абсолютно чувство на тонъ, сжщо така и сигурностъ въ тоноветѣ, безъ да е ималъ човѣкъ музикална дарба (въ външния смисълъ на думата) чрѣзъ събуждане съзнание за жизненитѣ процеси на органитѣ, които съответствуватъ на тѣзи или онѣзи тонове.

2) Чѣзъ тѣзи изслѣдвания можа да се направи сигурна ди-

агноза на зболявания на органите на трупа, главата и крайниците.

3) Чръзъ тѣзи методи може да се познае всѣки застой въ която и да е частъ на организма. застой въ кръвообращението, на нервната, мускулната функция и пр.

4) Чръзъ тѣзи методи може да се постигне излѣкуване и облекчение болѣстите на цѣлия организмъ чръзъ упражнение въ пѣние, говорене и дишане по една система, която е плодъ на новото познание.

5) Чръзъ тѣхъ се постига повишение на всѣка музикално-художествена техника по отношение виртуозността и истинската красота на тоновете, включително и развитието на естетичното чувство за възприемане и възпроизвеждане на едно художествено произведение.

6) Постига се и побѣждаване на всички прѣпятствия въ организма за една такъва техника.

Моите методи за обработване на гласа и за инструментална техника, ще изложа въ особено съчинение*). Моята всестранна работа съ болни азъ мога само съвсѣмъ накжсо да изложа тукъ.

Упражненията, правени съ болни, въ пѣние, говорене и дишане сж такива, че учениците добиватъ опжтвания за самостоятелна работа. Така тѣ могатъ чръзъ собствената си воля въвъ основа на системно наредени концентрации и други упражнения да повдигнатъ жизнената дѣйностъ, да излѣкуватъ цѣлия организмъ съ специаленъ огледъ и на мѣстните заболявания. Напрѣдъкътъ и успѣхътъ сж сигурни, защото упражненията съотвѣтствуватъ на жизнените закони на самия организмъ и изхождатъ отъ тѣхъ. Житѣтъ води къмъ по-дълбоко лежащите въ човѣшката природа сили на волята. Нали къмъ човѣшката природа апелира и лѣкарѣтъ при лѣкуване, когато говори за самопомощъ на организма и за събуждане на отслабналите жизненни сили?

Моята опитностъ и засвидѣтелствуваните успѣхи ми даватъ надежда за благотворна работа въ бъдещето.

Отъ множеството болести, съ които мога да работя, ще спомена слѣдните: емфизема въ бѣлия дробъ, астма, сърдечни спазми, стомашни и чръвни спазми, жълтеница, болести въ жлъчката, бъбречни болести, нагноявания въ челната кухина, болести на ларинкса (даже и съ туберкулозенъ характеръ), ишиасъ, парализация на краката и ржцѣтъ, нервчи заболявания като тежестъ въ главата, клатене на главата (на нервна почва), слухова слабостъ, зрителни повреди, недѣзи въ говорѣ, сърцебиене, невралгия, повреди въ кръвообращението и пр..

Въ отдѣлни брошури ще изложа опитността си за всѣка болестъ по отдѣлно. Сжщо ще излѣзатъ методични книги за обработване на гласа и за техниката съ всички ударни, лжкови и духови инструменти.

Музикално-художествената техника въвъ основа на новите изслѣдвания може да се реализира и засили.

*) То е напечатано подъ заглавие: „Der innerlich tönende Mensch und seine Ausbildung für das Musikalische.“

Впечатления отъ „Гьотеанумъ“.

На път отъ Германия за Италия прѣзъ зимата 1926 — 27 година минахъ прѣзъ Базелъ и използвахъ случая да посѣтя Дорнахъ, където се строи новото училище „Гьотеанумъ“, на мѣстото на старата постройка, изгорѣла на края на 1922 година.

Отъ Базелъ до Дорнахъ може да се отиде съ трамвай, който се изкачва по една мѣстност, изпъстрена отъ лѣво и отъ дѣсно — по хълмове и полянки — съ многобройни вили посрѣдъ крѣсиви градини, плодни дървета и зелени ливади. Слѣдъ половинъ часъ пътъ се стига до полигъ на хълма, върху който се издига новиятъ „Гьотеанумъ“ и по една тѣсна тѣснчлива пътека се отива нагорѣ къмъ височината.

Интересуваше ме строежа на новото здание, както и общия планъ и разположение на другитѣ постройки на Щайнеровото училище въ Дорнахъ. Затуй се опитихъ направо къмъ строителната дирекция и съобщихъ, за какво съмъ дошълъ тукъ.

Веднага единъ младъ господинъ, инженеръ, се постави на мое разположение, и заедно се качихме къмъ новата сграда.

Тя се издига на единъ хълмъ и има по голѣмина и масивностъ импозантенъ видъ. Цѣлата е отъ желѣзо-бетонъ. Покривътъ е отъ зелени каменни плочи, докарани отъ Норвегия. Тѣ сж отъ мекъ камъкъ, който може да се приковава, и замѣстватъ керемидитѣ. Този видъ покривъ билъ избранъ отъ самия Д-ръ Щайнеръ. При едно пътуване изъ севѣрнитѣ страни, като минавалъ съ парахода покрай едни каменни пластове, той казалъ на приятелитѣ си:

— Ако единъ день строимъ новото училище, ще го покриемъ съ такива каменни плочи.

Строителниятъ комитетъ, вѣренъ на изказаното отъ Д-ръ Щайнеръ желание, е доставилъ за покрива каменни плочи чакъ отъ Норвегия, въпрѣки дългиятъ имъ и скъпъ прѣвозъ.

Архитектурата на новото училище, както и на другитѣ постройки е особена; тя се стрѣми да избѣгва счупенитѣ линии и да прѣдаде на цѣлото една по-пластична линия. Моятъ водачъ ми обясни, че новата архитектура иска да изрази стрѣмежа на човѣшката душа къмъ разширение и просторъ.

Всички стълби на постройкитѣ сж направени съ особенъ видъ, — като че подканятъ съ формата си минавача да се качи по тѣхъ. Това сж опити за една нова архитектура, която да изразява състоянията и стрѣмежитѣ на вътрѣшния човѣкъ.

Новиятъ „Гьотеанумъ“ се гради отъ 1924 година; отъ тогазъ насамъ всѣко лѣто работѣха въ него по 300 души работници. До врѣмето на моето посѣщение бѣше извършена едва грубата частъ. До тогазъ бѣха изхарчени вече 21½ милиона франка, като се прѣдвиждаше за доизкарване още толкова при една работа отъ още двѣ години. („Гьотеанумъ“ е откритъ въ края на септември 1928 година, макаръ и не напълно още довършенъ). Въ български левове цѣлата сграда се пресмѣта да струва около 125 милиона лева.

Зданието има строителна плоскост 1500 квадратни метра, а вместимост 105,000 куб м. Въ срѣдата на постройката се намира единъ театъръ, чиято зала е 33 м. дълга, 25 м широка и 25 м висока съ единъ сводъ безъ колони.

Около театъра подъ него и надъ него има многобройни стаи, малки и голѣми, въ които ще се прѣподаватъ различни прѣдмети на новото училище, като нова медицина математика, езици, музика антропософия (окултизмъ) земледѣлие, живопись, скулптура, ритмична гимнастика и пр., по методитѣ на Дръ Щайнеръ

Постройката е висока 37 метра отъ тротоара до тавана на театралната зала. При моето посѣщение ми казаха, че на прозорцитѣ прѣднамѣряватъ да поставятъ изработени стѣкла съ рисунки и фигури, прѣдставляващи алегии Тѣ вече се приготвяватъ отъ специалисти въ едно ателие до главната постройка

Около новата сграда, по хълма, отдалечени една отъ друга, се намиратъ вилитѣ, въ които работятъ и живѣятъ учителитѣ и ръководителитѣ на обществото; тѣ сж около 30 души

Едно централно отопление, поставено въ постройката на банята, отоплява посредствомъ подземни трѣби всички постройките, разпрѣснати по хълма

Срѣдствата за построяване на новото училище се събиратъ между 12000 члена на Щайнеровото общество изъ цѣль свѣтъ Въ Германия тия членове наброяватъ около 7000 души

Новиятъ „Гьотеанумъ“ съ своя импозантенъ масивъ ми напомня храма на „св Петъръ“ въ Римъ, съ разликата, че първиятъ стои самъ на единъ връхъ, като новъ фаръ, който ще прѣска свѣтлина околорѣстъ, а вториятъ е потъналъ въ голѣмия градъ и сѣкашъ е задушенъ отъ своитѣ рожби и множество паразити, които муотнематъ въздуха и свѣтлината.

„Гьотеанумъ“ отъ своя връхъ сочи новата приближаваща се ера на човѣчеството

* * *

Освѣнъ редовни лекции въ „Гьотеанумъ“, въ него сж основани редъ научни секции, каквито сж.

1) Математично-астрономична секция; 2) Биологична; 3) Медицинска Медицинската си има и Терапевтическа клиника въ Арлсхаймъ Тѣзи секции усилено работятъ както въ областта на научното изслѣждане на дѣйствителността, така и въ печатането на книги, съдържащи изложението на тѣзи изслѣждания Такива печатии трудове има вече отъ Дръ Ваксмутъ, Дръ Попелбаумъ, гжа Дръ Вегманъ, гжа Колиско и пр Секциитѣ си иматъ лаборатории за опитно изучаване на дѣйствителността

А Б

Едгаръ Даке и неговото дѣло.

Въ послѣдно врѣме особенъ интересъ въ Германия прѣдставятъ три новоизлѣзли книги на видния мюнхенски професоръ по геология и палеонтология Едгаръ Даке. Извѣстенъ досега съ своитѣ твърдѣ много природоизпитателни, позитивистични книги, Даке излиза прѣдъ свѣта съ три книги, засѣгащи отъ едно друго гледище въпроситѣ, които той въ течение на десетки години е разглеждалъ съвсѣмъ другояче. Погледътъ му днесъ е чисто окултенъ, и за тази негова работа, той не е „анатемосанъ“, както това се прави въ България; напротивъ съ тѣзи книги той привлече вниманието върху себе си като искренъ труженикъ на науката и неговитѣ колеги професори и учени сж съдѣйствували всѣкога при издаване на книгитѣ му. Учениятъ, пъкъ и обикновениятъ човѣкъ въ Германия, не мислятъ, че новото е опасно, че новото трѣбва да се умъртви още въ пеленитѣ си, както нѣкои „учени професори“ се стремятъ да правятъ това въ България. Тука всообщо се признава, че всѣко нѣщо има своя резонъ за развитие и че за всѣко нѣщо си има и свои хора, които да бждатъ негови изразители. Кому каквото му се нрави, може да си избере и да го послѣдва свободно. Една добра плесница сж книгитѣ на този голѣмъ днешенъ ученъ — Едгаръ Даке, за всички тѣзи „квази учени“ било въ България, било по цѣлия свѣтъ! Една свѣтла искра въ историята на духовното развитие сж книгитѣ на Даке; тѣ сж обосновано системно нѣщо по най-жизненитѣ въпроси днесъ. Съ тѣзи три книги на Даке се запълва една голѣма нужда на духовно-историческата и научна криза на нашето врѣме. Съ тѣхъ се отива много напредъ за подновяване на цѣлия фундаментъ на живота и на духовнитѣ устои на човѣка. Цѣлото това дѣло е една нова, отваряща неизмѣримо голѣма дълбочина метафизика на развитието на човѣка.

Urwelt, Sage und Menschheit, това е първата книга на Даке — Първичниятъ свѣтъ, Преданието (Мита) и Човѣчеството или това е една природно-историческа метафизическа студия.

4 издание, 379 стр. 1927 г. подвър. съ платно 11.50 марки.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Уводъ: Теория и наука — Дѣйствителна стойность на мита.

Естествена история: Типовъ кръгъ и биологиченъ характеръ на врѣмето. — Геологичната възраст на човѣшкия родъ. — Тѣлесни особености на митологичния предисторически човѣкъ. — Първичниятъ човѣкъ и предпотопнитѣ (митични) животни. — Легендата за Атлантида. — Геологично обяснение на Ноевия потопъ. — Врѣме и пространствено ограничение на Ноевия потопъ. — По нови (поз-скорошни) потоци и потъвания на земи. — Легенди за Луната и Слънцето. — Звѣздни легенди — Гондванскиятъ континентъ.

Метафизика: — Метафизичното въ природата и мита. — Природното състояние като най-старото за Душата. — Културната Душа и стариятъ свѣтъ. — Природната демонология и раятъ. — Природата като изображение на човѣка. — Изворитѣ на легендитѣ за

произхода на свѣта и за неговото пропадане. — Странствуване на душата, смъртъ и спасение.

Самото изнесено съдържание говори много добръ за самата книга. Въ нея авторътъ съ единъ обоснованъ природо-историченъ погледъ доказва, че старитѣ митове сж едно истинско човѣшко прѣживяване. Резултатитѣ на точно изслѣждане и сериознитѣ философски издирвания се свързватъ тукъ въ една нова свѣтловна картина. Въпросътъ за истинността на старитѣ легенди (Атлантида, потопътъ и др.), за старостта на човѣшкия родъ, за възможно единство между естествено-историческото схващане и метафизическото поучението за произхода на видоветѣ, получаватъ тукъ едно поразително ново освѣтление.

Науката, дори и въ най-простата си форма, като просто описание на нѣщо, може, при желание за чисто познание, да има само метафизиченъ смисълъ; или ако нѣма такъвъ, тя въобще, нѣма никакъвъ смисълъ. Авторътъ казва, че проблеми, като настоящиятъ, безъ рационална метафизика не може да иматъ пълненъ обхватъ, дълбочина и разрѣшение. Затова, въ втората частъ на книгата, която е дълбоко духовна, окултна, авторътъ показва, че не е тежко да се постави мостъ между външното, естествено-историческото — и вътрѣшното — метафизичното, окултното разбиране. Въ тази областъ работятъ днесъ много видни личности на базата на едно природно изслѣждане.

Едно задълбочаване на тази метафизична частъ на книгата прѣдставя втората му работа:

Natur und Seele

П р и р о д а и Д у ш а

или Единъ 'приносъ къмъ магическото учение за свѣта.

2 изд. 202 стр. 1927 год. 6 . 50 мк.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Основнитѣ въпроси — Човѣкъ и природа. — Свѣтозрѣние — Магически погледъ за свѣта — Човѣкътъ като мѣрка — Външното и вътрѣшното — Магическиятъ кръгъ — Живота — Магията и природнитѣ науки — Магията и психологията — Ясновидството и разсѣдъкътъ — Магията и интелектътъ — Жертвата — Словото — Тѣлото и козмосътъ — Козмосътъ и животътъ — Суевѣрието и дѣйствителността — Единството — Органическото оформяване — Прѣобразяването — Образътъ и първообразътъ — Природно поглеждане — Магията въ приказката — Опасностъ отъ магията — Дѣлото — Първичниятъ миръ — Обръщението — Потопяването.

Въ тази книга авторътъ методично и обосновано изнася една закръглена свѣтловна картина. Той нарича това „магичното“ въ противовѣсъ на механично-интелектуалното свѣтозрѣние на естественитѣ науки. Даже изнася срѣщу послѣдното схващане много жизнени аргументи, каквито той като естествоизпитателъ и дълбокъ познавачъ на проблемитѣ за душата може да изнесе по дълбокитѣ въпроси на натурфилософията. И тукъ провежда единъ път на вътрѣшно освобождение отъ „низко-магичното“ въ окултната проява, поради което слѣдва и едно обяснение за цѣльта на чисто човѣшкото.

Появилата се прѣзъ тази година трета книга на Даке:

Leben als Symbol

Животът като символ или метафизика на едно учение за развитието.

209 стр. 1928, подв. 8.50 мк

служи за доизграждане и задълбочаване на прѣди изнесенитѣ схващания.

СЪДЪРЖАНИЕ:

У в о д ъ: Символъ, алегория, мисловна картина — символичното въ науката — Природна история и миръ.

Учение за развитието: — Органическата цѣлесъобразностъ — Идеята за първичното зараждане — Идеята за усъвършенствуванието и дървото на развитието — Индивидътъ като символъ — Ентелехията на вида — Типътъ и първичната форма — Формата и родството — Смъртта и появата на типоветѣ,

Природата и учението за човѣка:

Природата и изкуството — Мирътъ за животното — Човѣкътъ като първична форма — Смъртта като символъ на учението за човѣка. — Демонологията на развитието на формата — Демонологията на човѣшката природа — Природниятъ законъ и животътъ на човѣка — Астрологическиятъ символъ — Първичното изкуство и първичната наука.

Въ първата работа, авторътъ започна своето природно изслѣждане на мита и какъ се отразява този послѣдния въ природното изслѣждане. Но трѣбваше да се покаже още, какъ сж били свързани митичното съ хода на самото прѣдание въ тъмното прѣдисторично минало. Новата работа иска да уясни, че митичното само за себе си и като прѣживяване на природата трѣбва да бжде схванато независимо отъ условията на врѣмето.

Вжтрѣшната връзка между двата свѣтогледа — Рационалниятъ и Мигичниятъ — лежи въ Символичния.

При по-нататашкото разширение и пояснение на учението за природната душа, авторътъ идва до въпроса, дали нѣма сжщо едно по-дълбоко разбиране на органическото развитие отъ символично гледище. Днешното реалистично учение за развитието не е вече задоволително за модерното мислене, затова трѣбва да се замѣсти съ едно учение за вжтрѣшното значение на формитѣ. Така въ чудесна архитектура се съединява една мощна свѣтовна картина, би могло да се каже, свѣтовна картина на днешния искрено търсящъ и изслѣдващъ човѣкъ, който слага една единна връзка между рационалното и интуитивното природно схващане.

Даке самъ пише: „Може да се мисли и да се пише за човѣшкия животъ; не за единъ абстрактенъ човѣкъ, който, като таквъ, никакъ и не сжществува, но както е въ сжщностъ и както е въ неговото прѣдставление — естествено — историческитѣ обекти вървятъ тѣсно свързани ржка за ржка съ митичнитѣ възгледи. Моятъ погледъ лежи въ непосредственото отражение на вжтрѣшния и външенъ животъ, напълно освободенъ отъ абстрактни понятия и можещъ да се изнесе само въ живуща картина“.

Тѣзи три книги *) се взаимно допълватъ, но и всѣка сама за себе си прѣдставя много цѣлостенъ и завършенъ приносъ къмъ новата насока на мислене за прѣсъздаване на живота. Тѣ съставляватъ толкова по-голямъ интересъ тъкмо за това, защото сж писани отъ човѣкъ, който седи на ръководящо мѣсто въ позитивната наука днесъ и който се явява като революционеръ за нея.

Е. К.

Берлинъ, декемврий 28 г.

Звѣзднитѣ влияния върху земнитѣ вещества.

(Експериментални изучавания въ биологичния институтъ при „Гьотеанумъ“).

Г-жа Л. Колиско е правила дългогодишни изслѣдвания върху този въпросъ. Тя искала съ научни опити да покаже, че звѣздното небе участвува въ земнитѣ явления. При тѣзи си опити тя си е служила съ разтворъ отъ солитѣ на среброто, желѣзото и оловото. Тѣзи разтвори при нормални обстоятелства — както денемъ, така и нощно врѣме, както при дневна свѣтлина, така и въ тъмна стаичка — даватъ опредѣлени реакции, които се проявяватъ върху образитѣ на филтрирна хартия, потопена въ тѣхъ. Знае се отъ окултни изслѣдвания, че всѣка планета е дѣйствувала при образуването на слънчевата ни система за създаването на единъ или нѣколко метала на земята. Такава връзка има между Сатурнъ и оловото. Г-жа Колиско изслѣдва по-специално прѣкото влияние на Сатурнъ върху опредѣленъ металъ — оловото. Тя използва онзи моментъ, когато е имало съвпадъ (конюнкционъ) на Сатурнъ съ Слънцето. И тя въ този моментъ искала да опита, какви промѣни проявява оловото въ врѣме на този съвпадъ. Резултатъ на опититѣ билъ: реакциитѣ на оловената соль въ този моментъ бѣха измѣнени; дѣйствието на оловната соль бѣше съвсѣмъ прѣмахнато въ врѣме на съпада.

Съ такива опити се показва, че ние не сме сами на земята съ нейнитѣ закони, когато работимъ съ металитѣ и тѣхнитѣ соли. И звѣздитѣ участвуватъ въ нашата работа. Сатурнъ дѣйствува на земя-

*) Книгитѣ могатъ да се доставятъ чрѣзъ окултната книжарница „Jnveha“ въ Берлинъ: Okkulte Buchhandlung „Jnveha“, Berlin - W 62 — Kleiststrasse 6

та. Тогазъ се поражда въпросъ: когато материята, съ която ние живѣемъ на земята, е подложена на небеснитѣ закони, какъ стои въпросътъ съ самия човѣкъ, който се развива върху земята? Този въпросъ е отъ рѣшающе значение. Могатъ да се посочатъ мостовѣтъ, водещи отъ земята къмъ небето, отъ материята къмъ духа. Който е постигналъ това съ външнитѣ срѣдства на днешната епоха, той е направилъ едно отъ най важнитѣ съврѣменни открития. Съ това се дава тласъкъ на нова планетна наука. Работата на г-жа Колиско не е случаенъ успѣхъ. Нейниятъ трудъ ще принесе и по-нататъшни плодове и ще отвори пѣтица за нашето познаване на свѣта.

Л. Колиско

Слънчевото затъмнѣние на 29 Юний 1927 г. *)

НОВИ ИЗСЛѢДВАНИЯ ЗА ЗВЪЗДНОТО ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ ЗЕМНИТѢ ВЕЩЕСТВА

(Експериментални изучавания въ биологичния институтъ при Гьотеанумъ).

Въ настоящия си трудъ искамъ да изтъкна съ образи, начертани отъ самия Космосъ, какъ пълното слънчево затъмнѣние се отрази върху златнитѣ, срѣбърнитѣ и калаени соли. Златото е физически прѣдставителъ на слънцето върху земята, а срѣброто е прѣдставителъ на луната, и затова тѣ сж най-подходящитѣ елементи, чрѣзъ които образно ще може да се прѣдстави за тъмнѣнието на слънцето отъ луната.

Съдържанието на този трудъ е само малка частъ отъ една по-обширна работа. Чрѣзъ дългогодишни непрѣкъснати изслѣдвания съмъ създадала една основа, която ме оправдава да излѣза прѣдъ свѣта съ резултатитѣ отъ тѣзи изслѣдвания.

Опити съ златото.

Опититѣ съ златото сж особени. Първитѣ спити, които прѣдприехъ съ златото прѣди години, се състояха въ слѣдното: разтваряхъ чисто злато въ царска вода (която е съставена отъ азотна и солна киселина), изпарявахъ излишнитѣ киселини и получавахъ злато въ разтворено състояние като златенъ хлоридъ. Този разтворъ разрѣдвахъ ритмично, т. е. получавахъ тѣй нареченитѣ все по-разрѣдени и по-разрѣдени потенции. И съ потенции съ различна разрѣденостъ поливахъ житни зърна, които покарвахъ и растѣха 14 деня

*) Това прѣдставлява избрани части отъ труда на г-жа Колиско. Оригиналътъ е снабденъ съ 23 таблици, отъ които 2 цвѣтни.

подъ дѣйствието на златната потенция Като резултатъ отъ измѣрването на житния стрѣкъ получихъ хармонична крива линия за растежаму. Слѣдователно, първата ми работа бѣше да установя дѣйствието на златото върху растежа на растенията.

Сжщеврѣменно се опитахъ да установя дѣйствието на крайно разрѣденитѣ вещества съ помощта на капиллярно-аналитичния методъ чрезъ потопяване на филтрирна хартия въ малки съдове, съдържащи такива потенции. По този методъ изслѣдвахъ въ течение на много години разни растителни екстракти и разтворитѣ отъ солитѣ на златото, среброто, живака, мѣдта, желѣзото, калая, оловото, антима и пр..

Освѣнъ изслѣждането на дѣйствието на потенциитѣ, изучавахъ и дѣйствието на металнитѣ соли въ неразрѣденото имъ състояние: изучавахъ образитѣ, получени отъ дѣйствието на златото, среброто, мѣдта, желѣзото и тѣхното измѣнение въ течение на мѣсеца, годината или въ продължение на много години.

Служехъ си съ златния хлоридъ отъ фирмата Е. Меркъ въ Дармщатъ. (*Aurum chlor. cryst. fusum*). Единъ грамъ отъ него разтваряхъ въ 100 куб. см. дестилирана вода. Златниятъ хлоридъ се разтваря бързо и разтворѣтъ има хубавъ златножълтъ цвѣтъ. Наливахъ въ стъкленница 10 куб. см. отъ този разтворъ и потопявахъ филтрирна хартия. Цвѣтоветѣ, получени върху филтрирната хартия при потопяването ѝ сж разнообразни и се колебаятъ отъ нѣжно-златно до тъмно-мораво; между тѣзи двѣ краски лежатъ всички оттѣнѣци отъ жълто до кафяво, отъ розово, пурпурно, синьо, ясно мораво до тъмно-мораво. Когато златото е въ разтворено състояние, тогазъ споредъ даннитѣ на Д-ръ Шайнеръ, слънцето особено енергично дѣйствува върху него. Важното бѣше значи да се наблюдаватъ най-първо върху златото измѣненіята въ врѣме на слънчевото затъмнѣние,

Въ Щутгартъ слънчевото затъмнѣние почна на 29 юний 5 часа и 19 м. сутринята. Затова азъ си поставихъ за цѣлъ да потопя филтрирната хартия въ златния разтворъ на 29 юний въ 5 часа и 19 минути и да оставя да се прояви образа подъ дѣйствието на слънчевото затъмнѣние. Чрезъ многобройни прѣдварителни опити бѣше ми точно познатъ особения образъ на златния разтворъ върху филтрирната хартия. Нѣколко дни по-рано пакъ въ 5 ч. и 19 минути, — значи по сжщото врѣме, когато стана затъмнѣніето на 29 юний — направихъ опити съ златния хлоридъ, за да установя, какъ изглежда златото непосредствено прѣди слънчевото затъмнѣние.

На 27 юний златниятъ образъ бѣше нормаленъ; на 28 юний той бѣше вече мжтенъ; явиха се разни петна и ивици по него, които го направиха почти нечистъ.

Освѣнъ при слънчевото затъмнѣние, добихъ образи и на 29 юний въ 7 ч. сутринята и въ 5 ч. и 19 м. слѣдъ обѣдъ. Получениятъ въ врѣме на слънчевото затъмнѣние образъ още по-силно показваше горѣспоменатото помжтияване. Бѣха се явили множество петна. Цвѣтоветѣ на образа сж повече червено-кафяви и кално-морави. Образътъ е доста нечистъ.

Златниятъ образъ на 29 юний 5 ч. и 19 м. вечерята е още

съвсѣмъ нечистъ. Цвѣтоветъ сѣ станали по-свѣтящи, обаче още нѣматъ свойствената имъ красота и нѣжностъ.

По-нататѣкъ ще посветя специаленъ трудъ само върху златото.

Опити съ среброто-

За среброто давамъ образи, получени прѣзъ двата деня прѣди затъмнѣнието, въ деня на затъмнѣнието и прѣзъ двата деня слѣдъ него. Въ бждеще ще посветя специаленъ трудъ сѣщо и върху среброто.

Изложенитѣ тукъ сребърни образи получихъ по слѣдния начинъ: между 8 и 9 часа сутринята поставихъ сребърень нитратъ (1 грамъ на 100 куб. с. м. дестилирана вода) въ стѣкленица и потопихъ филтрирна хартия. Сребърниятъ нитратъ се качва, достига за 2—3 часа извѣстна височина, и подъ дѣйствието на свѣтлината и въздуха се оцвѣтява. Споредъ това, дали слънцето е грѣло по-силно или по-слабо, цвѣтоветъ се движатъ отъ ясно-кафяво до тъмно-кафяво. Колкото и сребърень нитратъ да имаме въ стѣкленицата, шомъ образътъ достигне до опрѣдѣлена височина, не се качва повече и само се измѣнява отъ дѣйствието на свѣтлината и въздуха. Надвечеръ при залѣзъ слънце течността се всмуква повече и се издига до височина, по-голѣма отъ дневната! До колко високо се изкачва течността прѣзъ нощта, зависи отъ влажността на въздуха и температурата. Ако въздухътъ е влаженъ и нощта студена, течността се изкачва сравнително по-високо. Слѣдователно, нощъ имаме второ изкачване на течността въ филтрирната хартия; и слѣдъ като се достигне втората граница, образува се втори образъ, нареченъ нощенъ.

Сега нека кажемъ нѣколко думи за образитѣ, получени прѣди затъмнѣнието, въ врѣме на затъмнѣнието и слѣдъ него. Който ги разглежда, ще констатира, че фактитѣ говорятъ сами за себе си. На 29 юний сребърнитѣ образи съвсѣмъ се различаватъ отъ образитѣ, получени прѣзъ другитѣ дни на юний. Всѣки образъ говори ясно самъ за себе си. На 29 юний човѣкъ получава впечатлението: „Настанало е едно безредие“. Въ образа царува хаосъ, борятъ се различни сили една съ друга за господство. Но впечатлението е още по-силно, ако се сравнятъ не само образитѣ два деня прѣди и слѣдъ затъмнѣнието, но ако човѣкъ е наблюдавалъ дълга серия отъ образи на сребърния нитратъ, напр. 30 деня наредъ прѣди затъмнѣнието и 30 деня наредъ слѣдъ него. Тогазъ още по-ясно ще изпъкне впечатлението отъ този своеобразенъ образъ на сребърния нитратъ на 29 юний. Всички тѣзи 60 образи азъ съмъ ги получила, и съмъ въ състояние въ всѣко врѣме да ги обнародвамъ.

Опити съ злато и сребро.

Наблюдавахъ злато и сребро въ нормално врѣме и въ врѣме на затъмнѣние. При слънчевото затъмнѣние луната е между земята и слънцето. Значи, тогазъ имаме особенъ видъ общо дѣйствие на слънцето и луната. Това тѣхно общо дѣйствие трѣбва да се изрази и тамъ, дѣто двата метала, които имъ съответствуватъ, дѣйствуватъ общо. Отъ тамъ идеята да съединя златния хлоридъ и сребърния нитратъ и съ тѣхъ, така съединени, да направя опити при затъмнѣние.

Чудесни форми се образуватъ, когато златото и среброто заедно дѣйствуватъ. Това се вижда на цвѣтната репродукция на единъ златно сребъренъ образъ, полученъ на 21 мартъ 1927 година, т. е. въ началото на пролѣтътъ. Както златото, тъй и среброто иматъ една и сжща концентрация (1 грамъ на 100 кубически с. м. дестилирана вода) и се смѣсватъ равни части отъ тѣхъ. Ако разгледаме образитѣ, получени на 28 юний въ 5 ч. и 19 мин. и на 29 юний въ сжщото врѣме, ясно ще видимъ, че златото и среброто съвсѣмъ другояче се проявяватъ на земята, когато горѣ на небето луната закрива слънцето. Образътъ, полученъ при затъмнѣнието, не показва нито особена форма, нито особени цвѣтове. Цвѣтоветъ му сж изгаснали, сиво морави. Този опитъ бѣше често повторенъ на 29 юний. Вече въ въ 2 1/2 часа слѣдъ обѣдъ отношението между златото и среброто бѣше почти нормално. Образътъ въ 2 1/2 часа сл. обѣдъ още показваше едно, макаръ и малко надмощие на среброто.

Реакцията на златото и среброто дава обикновено, при нормални условия, веднага една златно-жълта утайка. На 29 юний 5 ч. и 19 мин. сутринътъ утайката се боядисва не златно-жълто, на кафяво, и скоро прѣмина въ черно. Слѣдователно среброто дѣйствуваше по-силно отъ златото. Въ 2 1/2 часа среброто все още имаше надмощие надъ златото.

Въ 5 часа и 19 минути вечерътъ реакцията бѣше вече напълно нормална.

Опити съ злато и калай.

Освѣнъ горнитѣ опити съ сребро, злато, злато и сребро, правихъ и дълга редица други опити съ злато и олово, злато и калай, злато и желѣзо, злато и мѣдъ, злато и живакъ и пр.

Златниятъ и калаениятъ разтвори при наливане единъ въ други, даватъ едно извънредно интересно съединение, добръ познато на химицитѣ. Получава се така наречениятъ калаенъ златенъ пурпуръ, обаче — това трѣбва да се изтъкне, — не винаги. Има врѣмена, когато веднага се явява този красивъ златенъ пурпуръ при наливане на единия разтворъ въ другия; обаче има и времена, когато абсолютно нищо не се получава. При наблюдението на 29 юний никакъ въ пурпуръ не се получаваше. Получаваше се само ясно-зеленъ цвѣтъ; слѣдъ часове въ стъкленницата се получаваше незначително количество тъмна утайка. На 27 юний златно-калаената реакция бѣше особено силна, и слѣдъ петъ минути се получи свѣтло пурпурниятъ цвѣтъ. На 28 юний реакцията стана твърдѣ бързо; цвѣтътъ скоро се измѣни въ моравъ, и образътъ се измѣни значително.

За да се добие понятие, какъвъ е билъ приблизително общиятъ характеръ на златно-калаенитѣ образи прѣзъ м. юний, приготвихъ образи отъ 12. и 24 юний.

На 29 юний въ 5 ч. и 19 мин. сутринътъ при слънчевото затъмнѣние едва се допрѣха златото и калай, и веднага златно-жълтиятъ цвѣтъ се прѣвърна въ черно мастило, и въ сжщото врѣме се получи гжста утайка. Разтворътъ стана съвсѣмъ гжстъ и изглеждаше като

прѣсеченъ. Получениятъ въ този случай образъ не показваше вече реакцията на златото. Течността се качи доста високо при всички опити въ деня на затъмнѣнието въ сравнение съ други дни, (което може би се дължеше на по силното лунно влияние прѣзъ този день). Обаче филтрирната хартия си остана съвършено бѣла; долу се яви тъмно-морава, почти хоризонтална линия.

Нормалнитѣ образи отъ злато и калай иматъ голѣма нѣжностъ, мекота. Слѣдователно пълното прѣставане на дѣйствието на златото въ дадения случай означава важно събитие. Въмѣсто красивъ образъ съ жълтъ и виолетовъ цвѣтъ, причиненъ отъ златото, съ означение на силовитѣ дѣйствия на калая върху образа, имахъ предъ себе си, бихъ могълъ да кажа, само просто всмукване на чиста вода; златото и калаятъ бѣха свалени на дъното като гъста черна утайка, която начърта една дебела черна линия.

Какъ трѣбва да се разбира това? Това можемъ да разберемъ само като си отдрѣпнемъ погледа отъ съда съ златно-калаения разтворъ и отъ филтрирната хартия, попопена въ него и погледнемъ вънъ на свѣта. Ще видимъ, че тогазъ слънцето не може да изпраща лъчитѣ си на земята.

Цѣлиятъ свѣтъ чувствува това космично събитие. Хората се намираха подъ силното впечатление на това събитие. Даже и най нечувствителнитѣ хора го чувствуваха. Цѣлата природа бѣше измѣнена въ този моментъ. Сѣнкитѣ имаха лунни форми. Блѣдна свѣтлина падаше върху всички прѣдмети. На всички същества направи впечатление слънчевото затъмнѣние. Какво чудно има тогазъ въ туй, че и мъртвитѣ вещества сж измѣнени отъ него въ вътрѣшния си строежъ?

Слънцето отслабна при слънчевото затъмнѣние; дѣйствието на златото на земята сжщо бѣше отслабнало; то бѣше тъй слабо, че изгаси калая.

И този опитъ съ калая и златото бѣше повторенъ часъ слѣдъ часъ. За тѣзи послѣдователни опити има приготвени образи. Но азъ не мога да приведа цѣлата серия, тъй като броятъ на образитѣ е доста голѣмъ.

Слѣдъ свършека на затъмнѣнието, вече въ 12 ч. на пладнѣ почватъ да се появяватъ малки форми; образитѣ продължаватъ да растятъ, както се вижда отъ образа въ 2 $\frac{1}{2}$ часа. Слѣдъ това тѣ още продължаватъ да растятъ. Цвѣтътъ на образитѣ отъ 4 часа и 5 ч. и 19 минути сл. обѣдъ изглеждаше черенъ при отразена свѣтлина, а тъмно-пурпурно червенъ при прѣминала прѣзъ образа свѣтлина.

И тъй, при калая и златото нарушението, отклонението е най-очевидно. Извънредно интересно е това нарушение, прѣдизвикано отъ слънчевото затъмнѣние. Нека прослѣдимъ до своя край полученитѣ образи. На слѣдния день, 30 юний, златото почва да се проявява вече въ леко розовия цвѣтъ на хартията; сжщо така появява се горѣ контура. На 1 юлий слѣдъ обѣдъ вече се явяватъ по-богати форми, ясночервени цвѣтове, смѣсени съ жълто и мораво. На 2 и 3 юлий се явява вече единъ красивъ пурпуренъ цвѣтъ слѣдъ 10 минути. На 4 юлий приготвихъ три образа, единъ дневенъ, единъ вече-

ренъ и единъ нощенъ. Образитѣ прѣзъ този день имаха хубавъ ясно-пурпуренъ цвѣтъ. Дневниятъ образъ бѣше крайно хармониченъ съ свѣтли бои; долната форма въ образа имаше наситенъ червено-моравъ цвѣтъ. Образътъ отъ 4 юлий при мръкване показваше вече на пълно нормално състояние.

На 5 юлий при наливане на златния и калаени разтвори единъ въ другъ не се получи никаква реакция; цвѣтътъ прѣмина въ ясно-зеленъ; той не прѣмина и по-послѣ въ пурпуренъ. Образътъ имаше нормаленъ характеръ, съвсѣмъ еднакъвъ съ образитѣ отъ 12 и 24 юлий.

На 6 юлий още по-силно изпъкна дѣйствието на златото. Значи, на 7 день слѣдъ затъмнѣнието се възстанови нормалното отношение на златото къмъ калая.

Въ врѣме на затъмнѣнието калаятъ имаше надмошие надъ златото. Можеше да се прѣдположи, че при увеличение на златото въ смѣсѣта ще се получи изравнение. Азъ опитахъ това. И наистина, като взехъ 6 пѣти повече златенъ разтворъ, на 1 юлий получихъ образъ, подобенъ на образа отъ 5 юлий. Слѣдователно 6 части злато и една часть калай на 1 юний сж равни на 1 ч. злато и 1 часть калай на 12 юний или на 5 юлий. На 5 юлий сж достатѣчни една часть злато и една часть калай, защото слънцето тогазъ вече можеше да достави на златото повече сили, отколкото на 29 юний въ деня на слънчевото затъмнѣние.

Съ тѣзи опити сжщо се изтъква, какъ косминчитѣ сили дѣйствуватъ върху земнитѣ. Златото на земята и слънцето на небето принадлежатъ едно на друго. И когато физическото слънце се затъмни, духовното слънце може още по силно да свѣти въ сърцата ни, шомъ стане въ насъ жива истината, че небесното работи въ земното. Ако има слънцето въ сърцето си, тогазъ нѣма какво да се страхуваме отъ външното затъмнѣние. Пѣтътъ къмъ Духътъ е пѣтуване отъ тъмнината къмъ Свѣтлината.

Връзкитѣ между макрокозмоса и микрокозмоса.*)

Човѣкъ е точно отражение на космичнитѣ процеси. Тогазъ ни става ясенъ изразъ, че човѣкъ е микрокозмосъ; поради това можемъ да кажемъ, че човѣкъ може да се разбере чрѣзъ макрокозмоса, а послѣдниятъ — чрѣзъ човѣшкия организъмъ и неговитѣ функции. Едно такова разбиране ще бжде основа за нашата физиология и меди-

*) По статиитѣ на Дръ Ита Верманъ въ списание „Natura“

цина. Днешната физиология и медицина не трѣбва да се подцѣнява, но тѣ се отнасятъ само до вътрѣшната страна на процеситѣ и се ограничаватъ само съ физичното тѣло. Тѣ ще бждатъ основа на туй, което ще даде окултната наука, като тѣхно продължение, за разбиране на човѣка по тѣло, душа и духъ и неговото отношение къмъ околната срѣда и космоса.

За да разберемъ сжщността на лѣчението, трѣбва прѣдварително да си уяснимъ отношението между човѣка, земята и вселената. Въ древно врѣме мъдрецитѣ сж знаели това отношение и едновременно сж били и лѣчители. Тѣзи, които се учеха въ окултнитѣ школи, се запознаваха съ отношенията на човѣка къмъ космоса: къмъ звѣздитѣ, слънцето, планетитѣ, луната, земята съ природнитѣ ѝ царства. Природопознанието се основаваше на тѣзи отношения. Стремезътъ къмъ природопознанието бѣше едновременно и стрѣмежъ къмъ духовното. Това не може да се постигне, ако не се извършатъ промѣни въ човѣка. Затова Учителътъ на древността почваше обучението съ това: човѣкъ да прѣживѣе отношението си къмъ природнитѣ царства. Посочваше му се единъ пътъ на Посвещение, което му разкриваше тайнитѣ на природата въ растенията, минералитѣ, животнитѣ и самия човѣкъ. Тогазъ още бѣше жива у човѣка истината, че пътътъ къмъ миропознание води прѣзъ самопознанието. Това самопознание е началото на онзи пътъ на Посвещение, което води човѣка при дълбокитѣ тайни на битието.

Тайната на растенията ще се разбере, когато се има прѣдъ видъ, че тѣ сж произлѣзли при една по-раншна фаза на земята, наречена „лунна фаза на земята“, когато всичко е било още въ течно състояние. И различието на растенията и цвѣтоветѣ се причини отъ различното отношение на тогавашната „лунна фаза на земята“ къмъ зодиакалнитѣ знакове, напр. когато тя е била въ Скорпионъ, е давала едни форми на растенията, а стоейки въ Близнаци или Дѣва — други форми и т. н. И миризмата на цвѣтята е въ сжщностъ космиченъ ароматъ, който се задържа отъ цвѣтята, но произхожда отъ планетитѣ. Тѣй напр. миризмата на теменугата иде отъ Венера, а миризмата на *Assa foetida* отъ Сатурнъ. Растението се състои отъ физично и етерно тѣло. И този, който изучава растенията чрѣзъ окултнитѣ науки, той вижда сродството имъ съ човѣшкото етерно тѣло. Той знае и за връзката между различнитѣ растения съ човѣшкитѣ органи; и тая връзка пакъ се опредѣля отъ дѣйствието на планетитѣ върху растенията и човѣка. Всѣко растение си има своя сигнатура (космиченъ знакъ, подъ кѣйто стои), която може да се познае чрѣзъ разбиране езика на космоса и четене въ книгата на природата.

Металитѣ сж прѣдставители на планетитѣ. Тѣзи метали сж придобили твърдото си състояние на земята, обаче въ по-раншна фаза на земята сж били въ течно състояние, а още по-рано — въ газообразно. Главнитѣ метали олово, калай, желѣзо, злато, мѣдъ, живакъ и срѣбро ни разкриватъ тайнитѣ на своята природа, които ни довеждатъ до планетитѣ. Ученикътъ биваше опжтванъ да се потопява въ природата на метала, да се вживѣе въ цвѣта и качествата му. Сивиятъ цвѣтъ на оловото го поставяше въ свръзка съ природата на Сатурнъ, блѣскавиятъ топълъ жълтъ цвѣтъ на златото — съ слънцето, блѣстящия червенъ цвѣтъ на мѣдта — съ природата на Венера, ка-

лая — съ природата на Юпитеръ, желѣзото — съ Марсъ, живака съ Меркурий. Древнитѣ окултни школи сж учили, че втвърдяването на металитѣ на земята е станало чрѣзъ космични сили. Напр. безпрепятственото Сатурново дѣйствие върху земята води къмъ образуването на оловото; безпрепятственото дѣйствие на Юпитеръ води къмъ образуване на калая. Образуването на желѣзото има връзка съ Марсъ, златото съ слънцето, мѣдта съ Венера, живакътъ съ Меркурий, среброто съ Луната. Това сж седемтѣхъ главни метали. А всички останали се образували отъ съвокупното дѣйствие на повече планети. Напр. отъ съвокупното дѣйствие на Лунни, Меркуриеви и Венерини сили е произлѣзалъ антимонътъ. Чрѣзъ подобно общо дѣйствие на нѣколко планети сж произлѣзли и арсенътъ, цинкътъ и пр.

Както металитѣ, растенията и пр., така и човѣкъ стои въ свръзка съ космичнитѣ сили. Въ древнитѣ окултни школи бѣше възможно отъ човѣшката физиономия да се прочетатъ влиянията на зодиакалнитѣ знакове, усилен или отслабени отъ планетитѣ. Тогазъ човѣшката физиономия бѣше важно срдѣство за познаване на човѣка и на характера му; ученикътъ можеше въ физиономията на болния, въ формата на лицето, на носа, на цѣлото тѣло, въ нареждането на косата и пр. да познае подъ кое космично влияние се намираше човѣкъ, и тогазъ да намѣри и лечебното срдѣство.

Рихардъ Шубертъ

Космиченъ и човѣшки ритъмъ*).

За днешната медицина е съвсѣмъ безразлично, колко голѣмъ е срдѣниятъ пулсъ на нормаленъ човѣкъ. Нея нтересува нормалния пулсъ, само, за да познава отклоненията, и по това да сжди за болестта. Но защо нормалниятъ пулсъ е тъкмо 72? Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ изтъкна отношението между пулса и дишането. Ако приемемъ срдѣно за една минута 18 вдишвания, имаме отношение 72:18, или 4:1. Въ астрономията сжщо такова отношение сжществува между прецесията и нутацията. Прецесията на пролетната точка, която обикаля веднѣжъ зодиакалния кръгъ за 21,920 години, прѣдставлява най-голѣмия измѣримъ отъ насъ ритъмъ. Това число се нарича платоническа космична година. Единъ день отъ тая космична година или 360. частъ отъ нея е равна на 72 години. А нутацията на луната, т. е. врѣмето, въ което земната ось подъ влияние на луната описва единъ мѣлъкъ конусъ, е единъ периодъ отъ 18 години. Тогазъ между прецесионното и нутационното движение имаме сжщото отношение 72:18 или 4:1.

*) Това прѣдставлява частъ отъ статията на сжщия авторъ подъ това заглавие.

Но тукъ има и други зависимости. Броятъ на дишанията за единъ день, както може да ни покаже една проста смѣтка, е 25920.

Пълната обиколка на едно червено кръвно тѣлце прѣзъ тѣлото се извършва за 23 секунди, т. е. за врѣмето на 28 пулса (като знаемъ, че 72 пулса сж за 60 секунди).

Въ областъта на ритмичното се съвпадатъ космичнитѣ и земни процеси.

В Ъ С Т И.

Една интересна сказка.

Прѣзъ миналия мѣсець януарий, на 23., въ Военния клубъ отъ името на читалище „Инвалидъ“ държа една твърдѣ интересна сказка бр. Любимиръ Лулчевъ.

Сказката бѣ интересна, защото разглеждаше важния въпросъ: Разпознаване характера по лицето, ржцѣтѣ, почерка и пр. — съ други думи това бѣ сказка въ защита на окултнитѣ науки френология, физиогномия, астрология, хиромантия и графология — науки, и твърде стари и съ огромна литература на чужди езици. Особено у насъ, тѣзи научни дисциплини не сж извѣстни. Ето затуй именно сказката на Лулчевъ бѣше интересна, наврѣмена и важна. Въ единъ отъ най-голѣмитѣ салони въ София, препълненъ отъ отбрана публика умѣло, силно и ясно бѣха изнесени методитѣ и принципитѣ на четене великата, живата книга на природата.

Сказката бѣше знаменателна отъ друга страна затуй, че тя се явява като начало на редица подобни сказки въ София и въ провинцията, които ознаменуватъ едно ново отнасяне къмъ окултнитѣ науки. Прѣдъ чисто научнитѣ доказателства, и логически, и математически и нагледни (съ много картини), голѣмата аудитория бѣ завладяна и спечелена за каузата на окултнитѣ науки -- за което свидѣтелствува извънредно голѣмия интересъ и единодушното желание да се отворятъ курсове по тѣзи научни дисциплини. Непосрѣдствено слѣдъ самата сказка, сказчикътъ бѣше блокиранъ отъ любознателни и интересувачи се студенти, студентки и граждани, които му задаваха въпроси, а слѣдъ това, въ дома на сказчика постоянно се стичаха хора, да се записватъ за курсоветѣ и да го питатъ — до такава степенъ сказката бѣше нова, интересна и аргументира научно. Отрадно впечатление направи, че младежъта и то академичната младежъ се интересува вече живо отъ тѣзи въпроси.

По съдържание сказката бѣше ясна, жива, увлекателна; съ много сполучливи образи и примѣри бѣха илюстрирани отвлеченитѣ идеи, и нѣщо особено важно — това бѣше сказка, издържана въ всѣко отношение отъ педагогическо гледище. Всичко бѣше показано

нагледно съ много картини. тъй че за всички мисълта на сказчика бѣше ясна, защото тѣ наблюдаваха картинитѣ, които говорятъ по-краснорѣчиво и отъ най-добрия ораторъ.

„Ние си заминаваме отъ този свѣтъ непознати. Ние изучаваме нѣщата вънъ отъ насъ, а малко познаваме себе си въ този вѣкъ. Съврѣмениятъ човѣкъ е оставилъ живота да тече механически. Въ по-първитѣ врѣмена наблюдателността се е изисквала отъ условията на живота“. Така започна сказката си бр. Лулчевъ. По-нататѣкъ той изтъкна, че окултнитѣ науки ще има да играятъ една грамадна роля при прѣвъзпитание и обнова на човѣчеството.

Окултнитѣ науки — разкривайки ни характера, заложбитѣ, темпераментитѣ, сждбата — наши и на близкитѣ ни, научавайки ни да четемъ живата книга на природата, която пише по лицето, ржцѣтѣ, черепа съ линии и форми, се явяватъ една необходимостъ и за учители и родители като помагало при възпитанието, и за лѣкари — като помагало за диагнозата и прогноза на болеститѣ, и за сждии — като срѣдство за разпознаване прѣстѣпницитѣ и за всички интелигентни хора. Та кой не иска да познава себе си, за какво е роденъ той, коя му е слабата сгрana въ характера, която трѣбва да поправи; кой не иска да знае характера на своята жена, на своитѣ приятели и съдружници, на своитѣ началници или подвѣдомствени? Тия знания иматъ огромно значение за живота и поведението на всѣки човѣкъ и и тѣ биха ни освободили отъ хиляди страдания, ако се съобразявахме съ тѣхъ. Особено тѣ ще бждатъ плодотворни въ областта на възпитанието.

По нататѣкъ сказчикътъ изложи класификациитѣ на човѣшкитѣ типове споредъ окултнитѣ науки. Първо — има хора на ума и хора на сърцето (дуалистична класификация). Има и тройна класификация и други класификации. Конкретно, съ примѣри отъ живота и съ картини, сказчикътъ поясни, какъ може да се чете по линиитѣ на лицето и ржцѣтѣ. „Всѣка форма изразява съдържание. Линията е граница на двѣ сили. Правата линия сочи на равновѣсие“. „Право чело показва конкретенъ умъ, уравновѣсенъ. Носъ гърбавъ — хора, които мислятъ“. „Изострена форма на прѣститѣ — показватъ идейни, дѣйни артистични натури. Мекитѣ ржцѣ — мързелъ, твърда суха, ржка — може да се разчита на нея. Дълги прѣсти — хора на високи идеали. Кжси прѣсти — обичатъ да бъркатъ въ чужди джебове“ и т. н.

На мѣста сказчикъ бѣше много духовитъ и съ нѣкои сполучливи примѣри размиваше цѣлата аудитория — по този начинъ повече отъ два часа той можа да държи прикована голѣмата аудитория.

Всички отдѣлни факти бѣха свързани съ закони и принципи на живата природа, подкрѣпени съ такива изъ математиката, и това още повече придаваше цѣна на изложението. Къмъ края сказчикътъ много сполучливо се опита да характеризира българина и славянина като типове, отъ смѣсането на които се е получилъ днешниятъ българинъ. Българинътъ отъ старо врѣме е изобщо властническа натура, докато славянинътъ е обичалъ свободата и мирния трудъ. И двамата сж работѣли периодически. Въ сливането на двата типа е и причината за раздвоението у българина. Ние виждаме тѣзи два стрѣмежа да се борятъ и днесъ у българския народъ,

Много хубаво бѣха нарисувани типовеѣ на българина и славянина. Изобщо, тази сказка, тѣй богата на идеи, жива, нагледна и аргументирана, заслужено има голѣмъ успѣхъ. Нека се надѣваме, че тая и редъ други сказки отъ тоя родъ ще се повтарятъ въ София и въ провинцията, защото свѣтлината на живото знание е нужна всѣкога, и особено днесъ. Запознаване съ окултнитѣ науки при единъ високъ моралъ ще направи прѣвратъ въ всички области на живота.

Изложбата на Прѣславъ Кършовски.

Радостно е, когато човѣкъ вижда появата на единъ новъ талантъ, особено въ областта на изкуството.

Изложбата на младия художникъ Прѣславъ Кършовски ни вдъхва надежди. Единъ новъ художникъ като Борисъ Георгиевъ, съ голѣми възможности. Въ всѣки случай, ние сме свидѣтели на единъ идеенъ кипежъ, на единъ духовенъ подемъ въ България.

Прѣславъ Кършовски, заедно съ музиканта композиторъ Станчо Киселковъ и писателя Ник. Пашевъ, сж имали щастливата и оригинална идея, да прѣдприематъ околосвѣтско пѣтуване съ цѣль да запознаятъ другитѣ народи съ българското изкуство, българската музика и българската култура изобщо, а сжщеврѣменно и да почерпятъ всичко хубаво и добро отъ другитѣ. Въ лицето на Дръ Ник. Радевъ, тѣ сж намѣрили щедръ покровителъ, и министерства и консулства сж имъ указали съдѣйствие, подписвайки се въ тѣхния художественъ албумъ.

Тѣ искатъ да увѣнчаятъ своето пѣтешествие съ посѣщение на Индия и изкачване на Хималаитѣ. Наистина, красива перспектива.

Изложбата е по случай тѣхното заминаване. Вече зарадъ туй тя е интересна. Изложени сж портрети — голѣми и малки, между които особено изпъкватъ портретитѣ на Дръ Н. Радевъ, на композитора Киселковъ, на писателя П. Михайловъ, на г-ца Тодорова, на Кръстьо Христовъ и други. Има портрети съ моливи, съ бои и съ вжгленъ. Въ всички обаче личи голѣмия талантъ на младия художникъ — съ най-прости срѣдства да прѣдаде своята идея. Особено впечатление прави портрета на Учителя на Бѣлото Братство Лицето, челото. очитѣ — тия дълбоки благи, спокойни очи, които като че проникватъ съ своитѣ лъчи, цѣлата вселена, изобщо цѣлата глава показва, че художникътъ е смогналъ да надникне въ оня свѣтълъ миръ на вѣчнитѣ идеи, които вдъхновяватъ Учителя. Ние вѣрваме, че всѣки художникъ, музикантъ и поетъ, който иска да прѣдстави и да изрази най-цѣнното, най-дълбокото и най-доброто на бъл. душа, трѣбва да бжде въ връзка съ онѣзи духовни движения, които въ миналото (богомилство) и сега (Бѣлото Братство) не сж прѣнесени отвънъ, а сж рожба на творческия гений и изпълнение историч. мисия на България и Славянството. Пожелаваме успѣхъ на младия художникъ съ неговитѣ съпътници

Група ученици на Бѣлото Братство въ с Любимецъ (свиленградско)

сж имали хубавата идея да подарятъ на читалищата въ Свиленградъ. с. Любимецъ и с. Мезакъ (свиленградско) по 51 книги съ окултно съдържание. Читалищата сж отговорили съ благ одарствени писма. Това е отличенъ примѣръ за подражание.

Антропософски конгресъ въ Лондонъ прѣзъ лѣтото на 1928 година.

По-важни теми, разгледани въ този конгресъ: „Кризата въ философията и нейната обнова“, отъ г-жа Виолета Плинке. Философията за да хвърли свѣтлина върху своите проблеми, трѣбва да разшири границите на своите изслѣдвания, като пристѣпи къмъ изучаване на по-дълбокитѣ сили и закони въ човѣка и въ природата изобщо.

„Основи на окултната (антропософска) медицина“, отъ Д-ръ по мед. Ита Вегманъ (ръководителка на медицинската секция при „Гьотеанумъ“, — Дорнахъ). Днешната медицина получава силенъ тласъкъ чрѣзъ изучаване на цѣлия човѣкъ, а не само физическото му тѣло, и чрѣзъ изучаване на дълбокитѣ връзки между човѣка и цѣлия космосъ.

„Ембриология — Д-ръ Карлъ Кьонигъ.

„Човѣшката душа въ връзка съ спането, сънуването и будното състояние“ — Д-ръ Ф. Цайлмансъ ванъ Емихофенъ. Всички явления при спането, сънуването и будното състояние се разглеждатъ и обясняватъ съ логическа послѣдователностъ отъ окултната наука. Върху всички тия проблеми на подсъзнателния и свѣрхсъзнателния животъ на човѣка окултизмътъ хвърля своята свѣтлина. Тѣй чрѣзъ окултната наука се гради една нова психология. Човѣшкото самосъзнание и подсъзнание не изчерпватъ човѣшката психика. У човѣка има и една много по-дълбока природа, чрѣзъ изучаването на която ще разберемъ изворитѣ на интуицията, вдъхновението и пр..

„Земята като организъмъ“, — отъ Д-ръ Гюнтеръ Ваксмутъ.

„Духовни основи на астрономията“, — отъ Д-ръ Е. Врееде, ръководителка на астрономо-математическата секция при „Гьотеанумъ“. Окултната наука разглежда астрономическитѣ проблеми по форма, съдържание и смисълъ. Тя не се ограничава само съ изучаване на външната, механическата страна на процеситѣ, но и на духовнитѣ сили, които стоятъ задъ формитѣ.

„Животътъ на младежта въ свѣтлината на новия духъ на земното развитие“ — отъ Ерикъ Трумлеръ. Защо младиятъ се стрѣми къмъ Възвишеното, Идейното, защо иска да работи за една по-висока кауза? Защото прѣзъ този периодъ съзнанието му е въ по-близки връзки съ Божествения свѣтъ; импулсътъ, който чувствува, иде отъ горѣ. И този импулсъ трѣбва да се подхранва, за да се развива правилно. Най-важното е, човѣкъ да остане за винаги вѣренъ на това, което му се шепне отъ вжтрѣ прѣзъ този периодъ. По послѣ, когато нѣкои навлѣзатъ всрѣдъ механизирания днешенъ животъ, не чуватъ вече този вжтрѣшенъ гласъ, който имъ говори за „новото“. При правилно развитие младежътъ остава вѣренъ на онази идейностъ, която заговорва въ душата му прѣзъ третия периодъ (отъ 14 до 21 година). Трѣбва да се постави младежа въ контактъ съ новитѣ идеи, съ тѣзи идеи, които ще докаратъ новата култура.

Книгописъ.

Библиотека „Nova kulturo“.

Това е есперантско издание на бесѣдитѣ на Учителя. Подъ печатъ е вече петиятъ номеръ. Чрѣзъ тази есперантска библиотека много чужденци сж проявили вече интересъ къмъ учението на Бѣлото Братство. Това се вижда отъ многобройчитѣ писма, получени отъ странство, а сжщо и отъ отзивитѣ въ есперантския и въ другия чуждѣ печатъ за учението. Тая есперантска библиотека има нужда отъ подкрѣпа. Нека се подкрѣпятъ групата идеалисти, които сж взели тази наврѣмenna инициатива. Приятелитѣ на новитѣ идеи ще принесатъ голѣма полза на библиотеката, като се абониратъ за нея, даже и когато не владѣятъ есперанто. Защото, така тѣ отъ една страна ще подкрѣпятъ начинанието, а отъ друга страна ще могатъ да услужатъ съ полученитѣ номера на свои приятели и познати. Годишенъ абонамантъ 40 лева. Всичко се изпраща на адресъ: Атанасъ Николовъ, улица „Царъ Ив. Шишманъ“, № 19 — Бургазъ.

в. „Братство“.

Излиза периодически въ Севлиево, урежда се отъ редакционенъ комитетъ. Цѣлътa на вѣстника е да проникватъ всрѣдъ по-широки кръгове новитѣ идеи, които ще бждатъ строители на новата култура, която иде. Прѣпорѣчваме го на всички съчувственици на новитѣ идеи. Всичко се изпраща на адресъ: Сава Калименовъ — Севлиево. Изпраща се всѣкому, който съобщи адреса си въ редакцията. Издържа се отъ доброволни помощи.

* * *

Въ книга 5 на „Житно зърно“, тази годишнина, е помѣстенъ списъкъ на бесѣдитѣ на Учителя и други окултни книги, които се доставятъ отъ редакцията. Приготовлява се и въ скоро врѣме ще излѣзе отъ печатъ каталогъ на бесѣдитѣ на Учителя и на други нѣкои окултни издания. Този каталогъ се изпраща всѣкому при поискване.

Съдържание на 8 и 9 кн.

1. Хигиена на живота. 2. Новото съзнание — Боянъ Боевъ. 3. Землетресенията и тѣхното прѣдсказване — Л. Лулчевъ. 4. Духътъ на нероденитѣ. 5. Екзотеризмъ и езотеризмъ — Буржа. 6. Изъ моитѣ спомени — Седиръ. 7. Когато бѣхъ — Мара Бѣлчева. 8. Псалми за живия Богъ — Georg Nordmann. 9. Стремѣжътъ на потока — Ив. Изворовъ. 10. Амриха. 11. Бунтътъ на синоветѣ Божии — П. Г. Пампоровъ. 12. Идеитѣ и опититѣ на г-жа Фрида Оландъ Риге. „Човѣшкиятъ жизненъ ритъмъ“. 13. Впечатления отъ „Гютеанумъ“. 14. Едгардъ Даке и неговото дѣло. — 15. Звѣзднитѣ влиания. 16. Слънчевото затъмнение на 29 юний 1927 г. — А. Колиско. 17. Космиченъ човѣшки ритъмъ — Р. Шубертъ. 18. Вѣсти. 19. Книжнина.